

“ သူတို့ လေးတွေ ”

မန္တလေးစောင်တုတ်

သူရဇောင်တို့ကုမ္ပဏီက ခန့်ကုန်ပြိုတော် အချက် အချာကျသော ၃၃ လမ်းမှာရှိ၍ လူစည်ကားသော အရပ်ဟု ဆိုအပ်ပေသည်။ ကုမ္ပဏီတွင် ယာဉ်ယောင်းများပြန်သော သူရဇောင်နှင့် ထွန်းထွန်းတို့ နယ်သို့ အရောင်းထွက်သောအခါ တွင် ကားတစ်စီးစီနှင့် စာရေးမနှစ်ယောက်စီအားတင်လျက် သူတစ်လှည့် တိုယ်တစ်လှည့် ထွက်နေကြဖြစ်၏။ သူရဇောင် နှင့်လိုက်ပါရသော စာရေးမနှစ်ယောက်ကား ပြုပြာထွန်းနှင့် သင်းလဲ့ရည်ဆိုသော လသာမြို့နယ်တွင်းမှ စာရေးမ နှစ်ယောက် . . သူတို့က ကုမ္ပဏီသို့ဝင်တာ သိပ်မကြာသေး . . ထို့ကြောင့် လုပ်သက်ရင့်သော ထွန်းထွန်းကားမှ စာရေးမ တစ်ယောက်နှင့် သင်းလဲ့ရည်တို့ကို တွဲဖက်ကာ ဒီကပ်ပတ် ပဲခူးသို့ အရောင်းဆင်းရန် ကုမ္ပဏီမှ စီမံထား၍ သူရဇောင် မှာ မိမိကားအား ချွတ်ယွင်းချက်ရှိ မရှိ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုရ၏။ ကားကို စိတ်တိုင်းကျ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးသော အခါ၌ နာရီကြည့်မိသောအခါ ညနေ ၃ နာရီထိုးသွား၏။ ဒီနေ့ တော့ ကုမ္ပဏီက မိမိကို စောပြီး ပြန်လွှတ်မှာသေချာသည်။ မနက်ပြန်တွင် ပဲခူးသွားမည်ဆိုတော့ ခါတိုင်း ခောပြန် ခွင့်ဖေးနေကျဖြစ်၏။ ဒါဆို ဒီနေ့ကုမ္ပဏီမှ ပြန်လျှင် မိမိချစ်သူ ဝတ်ရည်ကို သူတို့ဆိုင်မှ ဝင်ကြိုကာ အစားတစ်ခုခု

သောက်ရင်း စကားရွေးရွေး ဆေးဆေးပြောလိုချင်သည်။ စက်
ရည်နှင့် မတွေ့ရင် ပိပိမျက်နှာအား စက်ဆီတွေ ပေကျံနေ
ခြင်း ရှိ/မရှိ ကားထက်မှန်တွင် ကြည့်လိုက်၏။ မဆိုး သူ၏
လေးထောင့်ကျကျ မျက်နှာတွင် စက်ဆီတွေ မပေပါ။ ထို့
ကြောင့် လက်တွင် ပေကျံနေသော စက်ဆီများအား ခါတ်ဆီ
ပြင် ဆေးလိုက်၏။

"ကိုသူရအောင် .."

ခေါ်သံနှင့်အတူ ခြေပင်း ပြုပြုလေးနှင့် ပန်စွာ
ခေါက်ပိနပ်လှလှလေး တစ်စုံက မိမိရွေ့တွင် လာရပ်၍
သူရအောင် ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သည်။ သင်းလဲ့ရည်။
သူမကို လည်း ကုမ္ပဏီက စောဆင်းပေးလိုက်တန် တူသည်။
နှုတ်ခမ်းနီ ခပ်ပင်းပင်း ဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို ပွင့်အံ
၍ သူရအောင်အား နှစ်လိုစွာ ပြုံးပြရာ သူရအောင်လည်း
အလိုက်သင့်ပြန်ပြန်လိုက်ရသည် .. ပြီးမှ ..

"ကုမ္ပဏီက စောလွတ်လိုက်တာလား"

"ဟုတ်တယ်.. မနက်ဖြန် ပဲခူး သွားဗျာဆို"

"ဟုတ်တယ်ဗျာ .. သွားဗျာ မနက် ၅ နာရီလေ

.. ဝါမှ ပဲခူးကို ရော့တွေ့တာတွေ ပွင့်ချိန်နဲ့ အချိန်ကိုက်
ရောက်မှ"

"အဟေ့အကြုံသစ်ဆိုတော့ တစ်မိစ္ဆာပဲ ကိုသူရအောင်
ရှင်တွေ့တာတွေခွန်နေသလိုပဲ .. ဟင်း.. ဟင်း"

သင်းလဲ့ရည်က ပြောပြောဆိုဆို ရယ်လိုက်ရာ ပြု
ပေးသော သွားလှလှလေးများက နှုတ်ခမ်းနီနီလေးကြားမှ
လှုပ်ခဲထွက်လာသည်။ သူရအောင်စိတ်တွေ သင်းလဲ့ရည်နှင့်
စကားပြောနေခိုက် အရာအားလုံးကို မေ့နေသလိုဖြစ်သွား၏
ဦးခေါင်းထိသာရှည်သော ကုမ္ပဏီကော်ပီလေးက နက်ပြာ
ဆောင် ဦး မြူဝင်သော အထားကပေါ်လှသည်။ ပြီးလျှင် ချပ်
ချပ်ရပ်ရပ်နှင့် ခမ်းကလေးကလေးက ရင်ကလေးက ယူနီ
ပေါင်အောက်မှ ခပ်ခိုခိုဖြစ်သွားပြီး ဆံ့နွယ်တချို့က အင်ကို
ကော်လံအနာသက်နှုတ်စောင် ဂုတ်သားပေါ်ကျနေ၏။ မမြစ်
.. ဒီပုံပဲအတိုင်းသာဆို လှပသော သင်းလဲ့ရည်နှင့် သူ၏
ချစ်သူ ဝတ်ရည်ကိုအနက် သူရအောင် ဗျာများသွားနိုင်သည်။

"အလဲ့ .. တာတွေ တွေးနေတာလဲ ကိုသူရအောင်"

"ဘာ ဘာမှမတွေးပါဘူး မနက်ဖြန်ကျရင် မသင်းလဲ့
ရည်ကို ကျွန်တော် လာခေါ်ရမှာဦးလား .. ဘယ်က စောင့်
မှာလဲလို့"

"ဒီနေ့ည ကိုထွန်းထွန်းတို့အဖွဲ့က စာရေးမလေး ထို
မအေးမော်တို့အိပ်မှာပဲ အိပ်မှာ ကျွန်မကို သူနဲ့ တွဲပေးမှာ
ဦးလား"

"အဲဒါဆို အဲဒီပဲ လာခေါ်လိုက်မယ်လေ"

"ခေါ်တာ နောက်မှခေါ်ပါရင် .. လောလောဆယ်
ကျွန်မကို လိုက်ပို့ပေးပါအုံး .. မအေးမော်က ၄ နာရီထိုးမှ

ဆင်းလာမှာ”

“အဲ... ဟိ...”

“ဘာလဲ လိုက်ပြန်ချင်ဘူးလား အကူအညီတောင်းတာပါ”

သင်းလဲ့ရည်က ပြောပြောဆိုဆို အနည်းငယ် ပြုံးမြန်ရာ သူ့ရအောင် မနေသာတော့ ...။

“အဲ... ရှိတယ်... ဝေးလေးနော်”

သူ့ရအောင်ကားခက်ဖူးကို ပိတ်သည် ဥက္ကဋ္ဌ ပလာယာတွေ ကမန်းတတန်းသိမ်းရ၏။ ဝတ်ရည် ကြိုချိန်အစီအစဉ်မှာ သူ့ရအောင်က သင်းလဲ့ရည်ကား မြန်မြန်ပြန်ပြီး နားမည်မဟုတ် ဆက်တိုက်ဝင်ကြိုရတော့မည်။ ကားခက်နှိုးသောအခါမှ သင်းလဲ့ရည်က ခေါင်းခန်းအတွင်းသို့ဝင်လိုက်၏။ ထိုအခါကုန် ခုနက သတ်မြေမိသော ဓမ္မာရုံ ယဉ်ယဉ်လေးက ကားခေါင်းခန်းအတွင်း ဝင်ကာ ပိုက်ကာမြင့်သူ့ရအောင်၏ နှာဝအား လာရောက် ကျီစယ်နေတော့၏။ ဆိုဟပေါ်ထိုင်နေသော သင်းလဲ့ရည်ကားသို့ လှည့်ကြည့်ရာ ဗုဒ္ဓခေါင်းထိသား ရှည်သော ဝက်တိုတိုမှာ ထိုင်လိုက်၍ ပိုတိုသွား၏။ မပြစ် ရွှေကိုသာ အာရုံစိုက်မှုဖြစ်တော့မည်။ ဝိပုံစံအကိုင်းဆက်သွားလျှင် ကားတိုက်မှုတွေ ဖြစ်သွားနိုင်၏။ သို့နှင့် သင်းလဲ့ရည်မှာ သူ့ရအောင်ကားပေါင်းနေသည်ကိုသာ ငေးမောကြည့်လျက် ဘေးမှ စကားတွေ တတွတ်တွတ်

ပြောပြပါလာ၏။ တွမ်ခရစ်ကိုသဘောကျကြောင်းပါ၏။ စိုင်းခေါင်းလှိုင်သီချင်းဆိုရင်း နေလဲသွားကြောင်း၊ သူ့ရအောင်လဲ ဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး ယောက်ျားပီသကြောင်း၊ ပွင့်နေကြာစေ့များသည် အစေ့နည်းသွားကြောင်း၊ သူမအမေသည် ခုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကေသက်သည် ၂၂ နှစ်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း စသဖြင့် ဘာတွေပြောမှန်းမသိ ... သူ့ရအောင် အသက်က ၂၅ နှစ်ဆိုတော့ သူ့ရအောင်ထက် သူ့ကေ ခုနှစ် ပိုငယ်ပေသည်။ ဝတ်ရည်နှင့်ဆို ဝတ်ရည်က သူ့ထက် ၂၅ နှစ်ခွဲလောက်ပိုကြီးမည်။ အသက်တွက်ခြင်းမျှသာ။ မအေးမေတ်တို့ တိမ်ရှေ့သို့ ကားရပ်သောအခါမှ သူ့ရအောင်မှ နားခုကွကင်းပေးသွား၏။ မစေ့မေတ်ကား နယ်ကပြစ်၍ အပျိုကြီး။ သို့ပေမည်မိဘမှာ ပိုက်ဆံအောက်အတန်ချမ်းသာ၍ လုံးချင်းတိုက်လလေးကို ဝယ်ပေးထားပြီး တစ်ကိုယ်တည်းနေသူ။ သင်းလဲ့ရည်ကား သူမဆွဲလာသော ဖိတ်ထဲမှ တိမ်သော များစားထုတ်၍ ဖွင့်၏။ ဖွင့်ပြီးလောအခါ ...

“မအေးမေတ်က ငော့တွေပေးလိုက်တာ အဖေးလေး ဘာလေး သောက်ရအောင် ဆင်းဖုံးလေး ကိုသူ့ရအောင် ...”

သင်းလဲ့ရည်က တိုက်တဲခါးကို ဆက်ဖွင့်ပြီး နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲပြောရာ

“ဝင်ခွာတုသွား ကျွန်တော် သွားရော့ရှိသေးတယ်”

သွားတော့မယ် . . . မနက်ကျမှလာခေါ်တော့မယ်ဗျာ”

“အင်း . . . အင်း . . . အဲဒါဆိုပြီးရော ကျွန်ခ အဖေအေး တို့ကံတယ်နော် ကိုသူရအောင် ဖာသာ မသောက်တာနော်”

“ရပါတယ် . . . ကဲ . . . သွားပြီ”

သူရအောင်မှာလဲ သင်းလဲ့ရည်အားပိုပြီး ကားကို ဝတ်ရည်တုံ့ဆိုင်းတက် သွားရာလမ်းဆီသို့ ဦးတည်လိုက်၏။ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ၄ နာရီထိုးရန် ၀၅ မိနစ်မျှသာ လိုတော့၏။ လီလာကို ပိနင်းလိုက်၏။ ကားက တဝှစ်ဝှစ်ပြင် လေထုကို ခွဲပေး၏။ ဝတ်ရည်တုံ့ဆိုင်းရှေ့ ရောက်သောအခါ ဝတ်ရည်က ဆိုင်ရှေ့ရပ်စောင့်နေရာမှ လက်လှမ်းပြန်၏။ ကား ကိုသူရအောင်က ဝတ်ရည်ရပ်ရာ ပလက်ဖောင်းဘေးသို့ငြိန် တနဲ့ ထိုးရပ်ပေးလိုက်ရာ ဝတ်ရည်မှ . . .

“ကိုအောင် နောက်ကျတယ်ကွာ ဒီမှာ ၅ မိနစ် ကျော်ကျော်စောင့်လိုက်ရတယ် . . . ကျွတ်”

ဟု . . . ဆီးပြီး နှုတ်ခမ်းကလေးစုရင်းပြော၏။ အင်း သူရအောင်၏ ဝတ်ရည်မှာလည်း သင်းလဲ့ရည်နှင့် သူမသာ ကိုယ်မသာဝင် . . . ကျောလယ်လောက်ထိရှိသော ဆံပင်တွေ တသင်းလဲ့ရည်လို အနားသတ်တွင် ကွေးမဝွေးဘဲ ပြောင့် စင်းနေ၏။ ဝတ်ရည်၏ မျက်ဝန်းများသည် သင်းလဲ့ရည်၏ မျက်ဝန်းများထက်ပိုပြီး တည်ငြိမ်သည်ဟု သူရအောင် ထင်မြင်မိလျှင် မှားမည်ဟု ထင် . . .

“ဆပ် . . . ကိုအောင်နော် ဒီနေ့ကျမှ ဘာတွေ ပြန်နေ တာလဲ ဝတ်ရည် ပြောတာလဲ ပြန်မပြောဘူး”

ဝတ်ရည်က ငြိမ်သက်နေသော သူရအောင်အား ဆက်ပြီးပြောမှ သူရအောင်မှာ အသိပြန်ဝင်လာ၏။

“ဟာ ဆော့ဗီးကွာ . . . ဟုတ်တယ် ကိုအောင် ထားနှုတ်နေတာနဲ့ နောက်ကျသွားတယ် . . . လာ . . . လာ . . . တက် . . .”

သူရအောင်က ပြောရင်း ကားတံခါးကို ပွင့်ပေး လိုက်ရာ ဝတ်ရည်က တင်ပါးလေးကို ဆိုဖာပေါ် ပစ်လွှဲ ထိုင်ကာ ကားတံခါးကို ရိုမ်းခနဲ မြည်အောင် ပိတ်သည်။ ဆိုလိုသည်က သူမစိတ်ကောက်တော့မည်ဟု သက်တပြိုင် ပြသခြင်းပင် . . .။

“ခနဲကံပြန် . . . ကိုအောင် ပဲခူးအရောင်း သွား ရမယ်”

သူရအောင်က စကားစပြောသော်လည်း ဝတ်ရည် က ပြန်မပြောပေ . . . လမ်းမဘက်သို့ ကားပြတင်းပေါက် မှ တဆင့် မျက်နှာလှည့်ပေးနေ၏။

‘ဘာလို့စိတ်ကောက်ရတာလဲ ဝတ်ရည်ရ စိတ် ကောက်စရာ မဟုတ်တာကွာ . . . ကျွတ်’

ဝတ်ရည်က ဘာမှ ပြန်မပြော . . .

“သမ္မတမှာ ရှုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ရအောင် ညနေ ၆

နာရီပိုဒီသေးတယ် .. ကြည့်မှာလား ..
"ကိုအောင် .. သဘောလေ .."

ဝတ်ရည်က အသံမှာမှာဖြင့် ဈာန်အောင်ကြံ့ကာ ပြေ
သည်။ သူရအောင်ကားကို လက်ရှိနေရာမှ သမ္မတရံတက်
သို့ သွားရာလမ်းပေါ်သို့ ပြောင်းကွေ့လိုက်သည်။ ရွှပ်ရှင်ရုံ
သို့ ရောက်သောအခါ လက်မှတ်ဖြတ်ပြီး ဝ နာရီကျော်ကျော်
အချိန်ရသေး၍ အတားကြီးတက်ခြင်းရှိ ရွှေပုဂ္ဂိုလ်အစား
ဆိုင်မှာ အစားသောက်ဖြစ်သည်။ ဝတ်ရည်ကား
စိတ်ကောက်နေဆဲ .. ရွှပ်ရှင်ပြုခါနီးသောအခါကျမှ ..

"ဒါပဲနော် .. ကိုအောင် နောက်တစ်ခါ နောက်
ကျရင် ဝတ်ရည်တော့ ယေယံတော့ဘူး"

"တစ်ကယ်ပါ .. ဝတ်ရည်မှာ ကိုယ်ကား နှိုက်
နေရယိုပါ"

ဝတ်ရည်ယေယံရင်သည်း ယေယံရင်စရာပင် .. သူရ
အောင် ရွှပ်က သရက်ပစ်နှင့်တူသည်ဟု ဝတ်ရည်ထင်၏။
ခုလိုနည်းနည်းပုံစံပေးထားမှ ငြိမ်မှာ .. ကိုအောင်ကို ယုံ
ချင်သော်လည်း ကျန်သည် ကောင်ပလေးတွေကို ယေ ..
သူရအောင်မှာ ဝတ်ရည်စိတ်ကောက် ပြေသွား၍ အတော်
စိတ်ချမ်းသာသွား၏။ ရွှပ်ရှင်ရုံထဲသို့ ရောက်သောအခါ နိုင်ငံ
တော်အလံတောင် အလေးမြဲနေကြပြီ .. သူရအောင်က
ဝတ်ရည်၏ နူးညံ့ရွှေ့မြသော လက်ဖဝါးနုနုလေးအား ဆုပ်

ကိုယ်လိုက်လျက် ဝန်ထမ်းလေးက ခါတ်မီးနှင့် လိုက်ရှာပေး
သော D-C ရှိနှစ်ယောက်ထိုင် ခုံလေးတွင် ထိုင်ချလိုက်
သည်။ D-C ရှိ နှစ်ယောက်ထိုင် ခုံလေးများမှာ အလယ်ရှိ
ထက်ထင်ရန်တန်းလေး တစ်တန်းသာရှိပြီးဘေးမှာ ကာရံ
ပေးထား၏။ တိုဘက်ဒီဘက် ခေါင်းလေးတွေပဲမြင်ရသည်။
ဇာတ်ကားဝ - စခြင်းပင် သူရအောင်က ဝတ်ရည်၏
ဝတ်ရည်ကားလေးအား ဆုပ်ဝင်တွေ့ဖယ်ပြီး နမ်းလိုက်ရာ
ဝတ်ရည်က ..

"ကိုအောင်နော် .. ဇာတ်ကားက အခုမှတော့ ကံပို
ပဲရောင်းနေတယ် .. ဟွန်း"
"ဟား .."

ဟု ပြောရင်းလက်သည်းဖြင့် သူရအောင်လက်အား
လှမ်းဆိတ်ရာ သူရအောင် လက်အားလှမ်းဆိတ်ရာ သူရ
အောင်နှုတ်မှ အာမေဇိုတ်သံ ခပ်တိုးတိုးမှာ ဇာတ်ကားမှ
အသံတွေကြောင့် သိပ်မကြားရ ..

"ကောင်မလေးနော် .. စနက ကိုအောင်ကို စိတ်
ကောက်ထားတာ မရဘူး .. ကံမှောင် .. အပြစ်ကို
ပေးရမယ်"

"ငြိတ် .. ဟင်း"
သူရအောင်က ပြောပြောဆိုဆို ဝတ်ရည်၏ ခန္ဓာ
ကိုယ်လေးကို ညှာလက်ဖြင့် သိုင်းဖက်ကာ ဘယ်လက်က ဝတ်

ရည်မျက်နှာလေးအား သူတက်ဆွဲလှည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး
လေးအား စုပ်နမ်းလိုက်ရာ အသံမှာအနည်းငယ် ကျယ်
သွား၏။

“ကိုအောင်ရယ် .. ငွတ်ပဲကွယ် .. ဖြတ် အင်း”

သူ့ရုအောင်မှာ ဆတ်ကား ဘာဖြစ်နေသည်ကို စိတ်
မဝင်စား .. ဝတ်ရည်၏ နှုတ်ခမ်းလေး သူနှင့် နှုတ်ခမ်းခြင်း
ကွာဟသွားအောင်သာ နှုတ်ခမ်းချင်း တဖြတ်ဖြတ်
စုပ်နေ၏။ ဝတ်ရည်ကလည်း သာသားနှင့် ထုထားတာပို့
တောင်ခံရမည်နည်း။ ကိုအောင်နှင့် သူမနှုတ်ခမ်းချင်း နမ်း
လာသည်မှာ ချစ်သူဖြစ်ကာမ ကတည်းကပင် နောက်ဆုံး
တော့ သူမလည်း မငြင်းတော့ဘဲ ပူရွေးနှိုင်းမြဲသော ကိုအောင်
နှုတ်ခမ်းကို ကျင်လည်စွာပင် မြန်လည် စုပ်ပေးလိုက်၏။

“ချစ်တယ် .. ဝတ်ရည်ရယ် .. ဖြတ်”

“အင်း ဟင် ကိုအောင်ရယ် ဖြေပြေးကွယ် ..
အကိုင် သိပ်ကြမ်းတာပဲ ..”

သူ့ရုအောင်က နှုတ်ခမ်းကို နမ်းနေရင်း ဝတ်ရည်
၏ အင်းကျီအောက်မှ နို့ဖုံ အစ်အစ်လေးကို ပင့်ပြီးဆုပ်ကိုင်
ရာ ဝတ်ရည်ထံမှ အသံပျက်လာခြင်းပင် သူ့ရုအောင်အဖို့
ဝတ်ရည်၏ နို့ဖုံ အစ်အစ်လေးကို အမြင်မှ ကိုင်ရတာ အား
မရ အင်းကျီကြယ်သီးတွေပါ ဖြတ်ပြီး လှုပ်လှုပ်လပ်လပ်
ကိုင်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ရွက်ရွက်ထဲမှာ ဖြစ်နေ၍

အောင် .. မိခင်ပေး နှောင်နေ၍ သူ့ရုအောင်အဖို့
အခြေအနေတွေက အလေးသာနေလိမ့်ပင် .. ထို့ကြောင့်
အသံတိုးတိုးဖြင့် ..

“ကြယ်သီး ဖြတ်ပေးကွာ ဝတ်ရည်နော်”

ဟုပြောတော့ ဝတ်ရည်က

“ကိုအောင်ရယ် .. အပေါ်ကပဲ ကိုင်ပါလားကွယ်
သိပ်ပြဿနာရှာတာပဲ”

“လုပ်ပါကွာ .. မနက်ကျ ခနီးသွားရမှာမို့ပါ”

“အင် .. ဘာဆိုလို့လဲလို့”

“ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် အပေါ်ကြယ်သီးနှစ်လုံးပဲ
ဖြတ်ပေးနော် ..”

“အပေါ်ကြယ်သီးပဲနော် ..”

“အင်း .. ပါ”

ဝတ်ရည်က သူ့ရုအောင်အား လက်လျှောက်ကာ သူမ
အင်းကျီအပေါ်ကြယ်သီး နှစ်လုံးအား ဖြုတ်ပေးလိုက်၏။
ကြယ်သီးဖြတ်သွား၍ လစ်ဟာသွားသောနေရာမှ ရင်ညွန့်
သားဝင်းဝင်းလေးများအား မမြင်ရသော်လည်း သူ့ရုအောင်
တွေနပ်စွာဖြင့် ဝတ်ရည်၏ ညာပုခုံးကို သူ့ဘက်သို့ ပို့၍ တင်း
ကျပ်စွာ ဖက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူ၏ ဘယ်လက်ဖြင့် အင်း
ကျီအတွင်းသို့ လက်လျှိုးပြီး ညာဘက်နို့ဖုံလေးကို ခမ်းလိုက်
သည်။ နို့ဖုံပုံစံခွက် ဘရာစီယာ ဓာမာလေးအား အောက်

သို့ အနည်းငယ် တွန်းချ၍ နို့သီးခေါင်းလေးအား လက်မ နှင့်လက်ညှိကြား ဖိချေပေးလိုက်ရာ ..

"အ . . ကိုအောင်ရယ် . . နာတယ် ပြေးပြေးကွာ"

ဟူသော ဝတ်ရည်အသံလေးက ခပ်တိုးတိုးထွက် လာသည်။ ခပ်တတဖြစ်သွားသော ဝတ်ရည်၏ နှုတ်ခမ်း လေးအား သူရအောင် ပြတ်ခနဲ နှုတ်ခမ်းချင်း ဝပေးဆက်ထား စုပ်ခမ်းလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဘယ်လက်မှလည်း နို့စုံသား အိ အိတင်းတင်းလေးကို အုပ်နယ်ပေးလိုက်ရာ ဝတ်ရည်လျှင် ပင်းလေးသည် ချောတက်လာ၏။

"ပြတ် . . ပလပ်"

"အား . . ဟား ကိုအောင်ရယ် တော်တော်ကွယ် ဝတ်ရည် မနေတတ်တော့ဘူး"

သူရအောင်အဖို့ နွားသိုးကြီးပြတ်သည့် ပမာ ရှပ် ရှပ်ရုံထဲတွင် ချစ်ကြည်နူးရလိုလားမယိ . . အရသာ အ တော်တွေ့နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝတ်ရည်၏ စကားမှာ အရာ မထင်တော့ . . သူရအောင်၏ အကိုင်အတွယ်များမှာ ပိုလို့ မင်ကြမ်းလာသည်။ ဝတ်ရည်၏ ညာဘက်ပန်းပေါ်မှာရာစီ ယာ လိုင်းဘက်နုသည်လည်း သူရအောင် တွန်းချထား၍ ပြေလျော့ပြီး လက်ခေါင်းရင်းတိုင် လျော့ကျနေ၏။ ဒီပုံစံ အတိုင်းဆို သူရအောင်အား ထိန်းချုပ်ရန်မှာ ဝတ်ရည်အဖို့ မလွယ်မရှေ့ချ မလွယ်။ ထို့ကြောင့် ပဲလီးနီးလေးဝေင်

ပြတ်ချက် တစ်ခုကို ချလိုက်၏။

"ကိုအောင် . . ."

"ဟင် . ."

"ပြန်ကွယ် အဲဒီကပ္ပ ကိုအောင်သေထဲနေစေ . . ဟတ်ပြီလား"

"မပြန်တော့ကွာ ဝတ်ရည်က ကိုယ့်ကို ပညာခေါ်တာ ကိုအောင်သိတယ် . ."

"မညာပါဘူး ကိုအောင်ရဲ့ . . တစ်ကယ်ပြောတာ"

"တစ်ကယ်နော် . ."

"အင်း . . တစ်ကယ်ပါနော် . ."

"အဲဒါဆိုပြီးရော . . လာသွားစို့"

"အင်း . . နေထိုင်လေ . . ဇွတ်ပဲ . . ဒီမှာ အ ဝတ်တွေ သယ်သယ်ရပ်ရပ် ပြန်ဝတ်ရအုံးမယ် . . တကယ်တမ်း ပြစ်နေလိုက်တာ"

ဝတ်ရည်က ပြောပြောဆိုဆို အဝတ်အစားတွေ သယ် သယ်ရပ်ရပ်ပြန်ဝတ်ရ၏။ အားလုံးပြီးစီးခဲ့မှ ကိုအောင်သ လောအတိုင်း ဆိုရင် ရှောင်ဖို့ မလွယ်မှန်းစဉ်းစားမိသည်။ သူရအောင်အိတ်ကို ဝတ်ရည်သိသည် ဒါဆိုမှဒါ . . အရေးထဲ သူရအောင်ထိန်းကော်ပီမှာ သူရအောင် အကိုင်အတွယ်များကြောင့် အနည်ထဲမှာ ထွက်သွား၍ အိတ်ထဲမှ တစ်ရွေးထုတ်ကာ သတ် ရသေသည်။ ရှပ်ရှပ်ရုံထဲမှ ထွက်ကာ တစ်ခေါ်သွား၊ သွေးပြေ

လျှင် ကားနားရောက်ခါမှ သူ့ရအောင်က လတ်မှနာရီကို ကြည့်လျက် . .

"အခုမှ ၇:၀၀ နာရီတော်ကောက်ပုံနည်းတယ် သိန်း ဇော်တို့ တိုက်ခန်းသွားရအောင် "

ဟုပြောရာ ဝတ်ရည်မှာ ကိုယ့်ကားနှင့်ကိုယ်ခို ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်ရသည်။ သိန်းဇော်တို့တိုက်ခန်းမှာ သိန်း ဇော်နှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်တည့်သားနေမှန်း ဝတ်ရည်ထိ သည်။ ဓါပေမယ့် ထာတတ်နိုင်မည်နည်းသူရအောင်က သွားမည်ဆိုတော့လျှင် ဝတ်ရည်အဖို့ ဘာသာညာညာ မေ့မှား တော့ လိုက်ရုံသာရှိတော့သည်။ ကားဖြင့် သိန်းဇော် တို့တိုက်ခန်းအရောက်တွင် ဝတ်ရည်ရင်တွေ ပိုခန့်လှ၏။ သူ့ရအောင်က မိမိကိုသာတွေ့မှား လှယ်စုံမှားလဲ . . သူမ အနေနှင့်နှိတ် ကိုယ်တာထိသာ ခွင့်ပြုထားသည်ရှိလား။ လယ်မ လားတွေ့လုံနေကြရမှာလား။ သူ့ရအောင်မှာတော့ပျော်နေ သည် ဒီနေ့ညတော့ ဝတ်ရည်အား ပြုတ်နေပေမည်။ ဓါမှ သူ့သည် ချစ်ဦးပျော်ဖြစ်မည်။ ဓါတိုင်း ဝတ်ရည်က နှိတွေ့ လောက်လဲ ကိုယ်ခွင့်ပြုထား၏။ အဆိုးကျော်တက်နှင့် မေး တို့အခါမိုးတွင် ဝတ်ရည်၏ ဗိုက်သား ချပ်ချပ်လေးတွေနှင့် သာ သူ့အတင်းတိုက်လိုက်ရသည်။ အခုတော့ ရေ့တွင် သိန်း ဇော်တို့ တိုက်ခန်းတို့ရောက်ပြီ . . ဇုတ်ယာထိ တက်ရ လေး၏။ ရန်ကုန်မြို့၏ အတိုင်းအတာတစ်ခုအနေနှင့်

မည်သည့် သူတို့နှစ်ယောက်အား ဝေပေးထားကြ။ သူ့ရအောင် က သိန်းဇော်တို့ ညီအစ်ကိုအား တစ်ထောင်တန် နှစ်ရွက် ထက်ပေးကာ မျက်စိခိုက်ပြုလိုက်ပြီ . . .

"မင်းတို့အပြင်သွားရင် ငါတို့စားဖို့ တစ်ခုခုဝယ် ကုန် . . 'ဟု ဥပေါယ်တံမျှင့်ဖြင့် မှာရ၏။

"လဲ ထပ်ရည် "

သူ့ရအောင်က ရွှေခန်းကို ဖြတ်၍ ဘိလ်ခန်းအတွင်း နှိ ဝတ်ရည်ကို လက်ဆွဲခေါ် ရ၏။ ဝတ်ရည်ကား တွန်းထုတ် ပျော်ထုတ်ဖြင့် ပါလအသည်။

"တို့အောင် သူ့ကို ပြန်လဲစားမှပိုင်လား "

"မလဲတော့ပါဘူး အလိုက်ထိပါတယ် ဝတ်ရည်ရုံ"

ဝတ်ရည်၏ အမေး သူ့ရအောင်ပြောရင်း ဝတ်ရည် မှာကိုယ်လေးအား နောက်မှ သိုင်းဖက်ကာ နှုတ်ခမ်းချင်း အားပေးရ စုပ်နင်းလိုက်ရာ ဒီတစ်ခါမေတော့ အထဲတွေ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လှ၏။ ရှုပ်ရှုပ်ရုံထဲ၌ စိတ်ထိခိုး ရွပ်ထားသမျှ သူ့ရအောင် အန်ကျ မှင့်ထွက်ကုန်သည်။

"ဟင်း . ဟင်း တို့အောင်ရယ် . . ပြုတ်"

"အ . ဟား . . ယယ် . . ယယ်"

ဝတ်ရည်မှာလည်း ဒါ့ရှက်စရာပျော်တော့ ရှက် ရယ်နေရာလည်းမဟုတ်တော့၍ သူ့နှုတ်ခမ်းထဲတို့ တို့ ထိလဲသော သူ့ရအောင် သွားမွှေးမွှေးလေးအဖို့ ဖမ်းစုပ်

ထားလိုက်၏။ ပြီးလျှင်လူတို့ပေးလိုက်ပြီး သူ့မလျှာလေးက နောက်ကမြေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရစ်ပတ်ပါသွားကာ သူ့ရ အောင် နှုတ်ခမ်းစာတွင်းသို့ တိုးဝင်သွား၏။ ထိုအခါ သူ့ရ အောင်ကလည်း အလိုက်သို့ပင် ဝတ်ရည်၏ လျှာလေးကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် ပြန်လည်ပမ်းစုပ်ထားလိုက်ရာ နှစ်ဦးသား အနမ်းများမှာ နားလည်စွာဖြင့် နှစ်ဦးလေးနေတော့၏။ သူ့ရ အောင်လက်များက ဝတ်ရည်၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို နောက် မှ သိုင်းဖက်ထား၍ လျှင်မြန် မှတ်လတ်စွာဖြင့် ဝတ်ရည် ၏ ကြယ်လီ အင်းကိုများကို ပြုတ်ယူနေ၏။ ဝတ်ရည်မှာ သူ့ရအောင်၏ လည်ပင်းကို နောက်ပြန် ဟိလေးခိုရင်း ရင် ဘတ်ထွေအေးခဲ ခံစားလိုက်ရ၏။ ထိုအခါ ဝတ်ရည်၏ ရင်ညှို့သား ဝင်းဝင်းဝါဝါလေးများမှာ ဘရာဇီယာ အနက် ရောင်လေးက မနိုးတနိုး ထိန်းထားရင်း အပြင်ဘက် ခုတ် ထွက်လာ၏။ သူ့ရအောင်က ဘရာဇီယာ ချိတ်ကို မပြုတ်သေး ဘဲ ဝတ်ရည်၏ နှုတ်ခမ်းအား တနှိုက်မက်မက် စုပ်နမ်းရင်း ရေခဲသလုံးနားမှ ထယ်ဖက်အနားကို ခါးရောက်သည်အထိ ဆွဲတယ်လိုက်၏။

“မြတ် .. အင့် . ကိုအောင်ရယ် .. ခါးခါတော့ လက်ထယ်မှစော် ..”

“အာ .. မနာပူတော့ ဝတ်ရည် ကိုယ့်ကို ဝါးစတာ ရှိရင် ..”

ဝတ်ရည်မှာ သူ့ရအောင် စုပ်နမ်းမှုကို ဒွာလိုက် ရင်း သူ့ရအောင်၏ လက်များကို တားဆီးချိန်ကြီးစားကြည့်သည်။ သူ့ရအောင် မုန့်ယိုသွားပြီ မြင်သည်။

“အား . တား . အဟင့် ကိုအောင်ရယ် .. တစ် ချိန်ကြီးပဲကွယ်”

သူ့ရအောင်မှာ ဝတ်ရည်၏ ထမီကော်လေးအား ခါးထိတင်ရင်း ကောင်ကုန်းဂိုင်းလေးသဖွယ် ခေါ်ပေါက် ထားသော အတွင်းခံထောင်းဘီ အောက်မှ စောက်ဖုတ် ဖို့ဖို့ လေးအား ထောင်းဘီ၏ အနားထုတ်ကြားမှ လက်ကလေး ထိုး၍ စောက်ပတ်လေးထဲသို့ လက်ခလယ်နှင့်လက်ညှိုးကို နှစ်ချောင်းပူးထည့်လိုက်ရာ ဝတ်ရည်ထဲမှ ညည်းသံလေး ထွက် ထားခြင်းပင် .. ထိုလက်နှစ်ချောင်း အပြင် ပြန်ထွက်သွား သောအခါ ဝတ်ရည်ရင်ထဲ (သို့) စောက်ဖုတ်ထဲတွင် တစ်ခု စုကိုတောင့်တသလိုမျိုး ခံစားရ၏။ ဝတ်ရည်ကိုယ်တိုင်ပင် သူ့၏ ဘရာဇီယာလေးကိုချိတ်ဖြုတ် မြှတ်ချလိုက်ပြီး သူ့ရ ချိန်တင်တင်းလေးပေါ်မှ ဒွာချလိုက်ရာ နှိပ်ခါးခါး ညည်း ခဲခဲလေးများက တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး မိခင်ကောင်းပီသစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထို့နောက် ဝတ်ရည်အား သူ့ရအောင်က သူ့နှင့်ချက်နှာချင်းဆိုင် ဆွဲလှည့်ကာ နှိပ်ခါးခါးလေးများ အား တပြုတ်ဖြုတ် စုပ်ယူတော့၏။ ဝတ်ရည်မှာ စောက်ပတ် ထဲသို့ သူ့ရအောင်လက်ချောင်းကလေးများ ဝင်လိုက် ထွက်

လိုက်လုပ်ပေးသော အရသာက တစ်မျိုး နို့သီးခေါင်းလေးများ ဖြစ် ချစ်ပေးသည့် အရသာကတစ်မျိုးပင် သူ့အောင် ခေါင်းကိုသာ ဆုပ်ကိုင်နေမိ၏။ ပြီးမှ သူ့မလက်များကလည်း အလိုလိုပင် သူ့အောင်၏ အင်းကို အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပေးနေမိ၏။ သူ့အောင်၏ ဘောင်းဘီပါ ချွတ်ပေးပြီးခံသာ အခါတွင် သူ့မမှာလည်း အတွင်းခံဘောင်းဘီပါ ချွတ်ပြီးပြန်တော့၏။ သူ့မ၏ ခါးကျဉ်ကျဉ်လေးတွင် ယစ်စကပ်လေးက ဝတ်ဆင်နေလျက် တန်းလန်းပင် သူ့အောင်က ကုကပ်ပေါ်တွင် သူ့စား တွန်းလှဲပြီး သူ၏ အတွင်းခံဘောင်းဘီကို ချွတ်လိုက်ရာ ဝတ်ရည် မျက်လုံးတွေ ပြာသွား၏။ ဒီအသက်အရွယ်ထိ ပြစ်ပြစ်မြောက်မြောက် ယောက်ျားလေးများကို ဝတ်ရည်မမြင်ဖူးပါ။ အခုတော့ ရွှေတွင် မြင်နေရ၏။ သူ့အောင်လီးထိပ်မှ ပန်းသီး အနုစားလို ခဲနေပြီး ငယ်ငယ်က ကစားခဲ့သည့် ဆင်ရုပ်ကလေးများ၏ နှာမောင်းလို တယမ်းလမ်း တခါခါရှိနေ၏။ ဝတ်ရည်စိတ်ထဲ ရေငတ်သလိုမျိုးခံစားလာရသည်။ အာခေါင်တွေခြောက်ကပ် လာ၏။ သူ့အောင် ကုကပ်အနီးသို့ တိုးကာ ဝတ်ရည်၏ ဖြောင့်စင်းတောင်တင်းလှသောပေါင်တန်နှစ်ဖက်ကို သေးသို့ လက်ဖြင့် ဖယ်ပြီး ခုနည်းငယ် ကားလိုက်၏။

"ကိုအောင် .."

"ဘာလဲ .. ဝတ်ရည် .."

"ကိုအောင် ဟာကြီး ဝတ်ရည်ထဲ သွင်းမလို့ .. ထင် .."

သူ့အောင်၏ လီးတစ်ကြိုးမှာ ၆ လက်မ နီးနီးရှိ၍ ဝတ်ရည်မှာ မမေးခဲမေးခဲဖြင့် မေးခြင်းပင် .. မေးတာမေးရသည် သူ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်လျှင် ဆန္ဒမရှိသည့်အားမည်ကိုလည်း မသိစိတ်မှ သိနေ၏။

"ခဏလေး သွင်းမှာပါကွာ နော်"

"အင်း .. ခြေဖြေးနော် ကိုအောင်"

"အင်းပါ .."

သူ့အောင်မှာ ပြောရင်း ဝတ်ရည်၏ ကုတင်ပေါ်တွင် ထုနေသော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို မြဲကြည့်လိုက်၏။ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းလေးများမှာ အရည်များပင် လှဲနေပြီး ဆံပင်တွေမှာ ကျောဘက်မှ တဆင့် အိမ်ရာပေးတွင် ပြန့်ကျဲနေ၏။ ဝတ်ရည်တွေမှာ သူ့စုပ်နင်းထား၍ နှုတ်ခမ်းနိတွေ ပျက်ပြယ်ပျက်ပြယ်နေ၏။ နို့သီးခေါင်းလေးများမှာ သူ၏ တံတွေးများဖြင့် နီလက်နေ၏။ ခါးကျဉ်ကျဉ်လေး၏ အလယ်ဗဟိုရှိ နှုတ်ကလေးမှာ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း နိန့်တုံမြင့်တုံမြင့်မြင့် နေရာ စောက်ပတ် နို့သီးလေးမှာလည်း တစ်ဆက်တည်းမို့ ဝတ်ရည်ငယ် ခိုလာသယောင်ထင်ရ၏။ ဝတ်ရည်၏ ခဏတ်ပျော့နေလေးများမှာ ရှည်လျားသော်လည်း နူးညံ့လှကြောင်း ခဏ လက်ဖြင့် ထိုးသွင်းစဉ် ကိုင်ပြီးသပ်ခဲ၍ သိရသည်။

ဟာနုတော့ သူရအောင်စိတ်တိုင်းကျ လိုးရဝေတော့မည်။ သူရအောင်သူ၏ လီးထိပ်ကို ကိုင်လျက် ဝတ်ရည်၏ အကျော့ကို စောက်ပတ်ဝလေးတွင် တော့လိုက်၏။

“သွင်းပေးကွာ . . .”

“ဟာ . . . ကိုအောင်ဘာသာ သွင်းတွယ် ဝတ်ရည် မကိုင်ရဲဘူး”

သူရအောင် အပြောကို ဝတ်ရည်က ခေါင်းကလေး ရမ်းရင်း ပြော၏။

“မရဘူး သွင်းပေးပါကွာ . . .”

သူရအောင် ဆက်ဧည့်၏။ လီးထိပ်က ဝတ်ရည်၏ စောက်ပတ်ဝလေးတွင် တော့ထား၏။ စတားပြောလိုက်တိုင်း ဝတ်ရည်၏ စောက်စိလေးကို ခလုတ်တိုက်မိနေ၍ ကြာတော့ ဝတ်ရည် စိတ်ထိန်းမရတော့ . . .။ သွားကလေးဖြင့် အောက် နှုတ်ခမ်းကို ပိတ်ကိုင်၏။ ကိုအောင်လီးတန်ကြီးကို ကိုင်လိုက် သည်။ လီးတန်ကြီးက သွေးလှည်ပတ်မှုကြောင့် ပူနွေးနေ ၏။ လုံးပတ်က ဝတ်ရည်၏ လက်ကလေးဖြင့်တောင် အတော် အမိအရဆုပ်ထားရ၏။ သူရအောင်၏ လီးထိပ်လေးနှင့် ဝတ်ရည်၏ စောက်စိလေးက ထိကပ်သွား၏။ နှစ်ယောက်စ လုံးနှိန်းခြုံခြုံဖြစ်သွားသည်။ ဝတ်ရည်က မျက်လုံးကလေး ခိုတ် ပြီး သွေ့လျက်၏။ သူရအောင်က ရွှေသို့ အနည်းငယ်တိုး ပေးလိုက်ရာ ခြုံတ်ခနဲအသံဖြစ်ပြီး လီးကြီးမှာ ၂ လက်မ

ခန့် ဝင်သွား၏။

“ပြတ် . . .”

“ဟ . . . ကျွတ် . . . အေး”

ဝတ်ရည်မှာ လီးကြီးက ရုတ်တရက်ခတ်ခနဲ ဆက် ဝင်လာ၍ အနည်းငယ်တာယန်သွား၏။ သို့သော်ခတ်ခိတ် က အလိုလိုကျေနပ်နေမိ၏။ လင်မယားတွေ နုလို့ အလုပ် ထုပ်ကြတာဆို ခောဇောစီးစီးကတည်းက ဝတ်ရည်နှင့် ထိုအောင်ယုလိုက်ပါရဲ့။

“ဝတ်ရည်”

“ဘာလဲ . . . ကိုအောင်”

“နည်းနည်း ဆက်သွင်းပေးနော်”

“အင်း . . .”

“နာရင်ပြောနော် . . .”

“အင်း . . .”

“မြစ် . . .”

သူရအောင်၏ လီးကြီးက တစ်ဝက်ခန့်ဝင်သွားလဲ နှင့်အတူ ဝတ်ရည်၏ မျက်ခွံများ မွေးကျသွားသည်။ သူရအောင်ဝတ်ရည်၏ ခြေထောက်နှစ်ပတ်ကို တံကောက် တွေးမှ မပြီး ဝန်းဝေါ်သို့ ထမ်းတင်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဝတ် ရည်၏ ခါးကလေးကို ခုံကိုင်ကာ အနည်းငယ် ဆက်သွင်း လိုက်၏။ လီးကြီးက ကျပ်ထုပ်စွာဖြင့် စောက်ပတ်လေးကို

အတင်းပင် သုတ်ကြေညာချာ၏ အကူအညီဖြင့် တိုးဝင် သွား၏။

“အားလော .. နည်းနည်းနာတယ် ကိုအောင်ရယ်”
ဝတ်ရည်မှာ သူရအောင်၏ လီးကြီးက ဖိတစ်ခါ တိုး ဝင်လာသည်မှာ ကြပ်ကြပ်တည်းတည်းဖြစ်နေသဖြင့် ဖောက် လိုက်ခြင်းသာ။ ဖိတစ်ခါအစောင့်မှာလည်း ပတ်ရည် ဆုပ် ကိုင်ထား၍ အကုန်ကြော့မတုန်၏။ သူရအောင် အခြေအနေ ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဝတ်ရည်ကား အပျိုစင်ပါကင် ခစ်ခစ် .. သူက လူပျိုဆိုတော့ သူ၏လီးကြီးကို ဝဝ မိနစ် ခန့်လက်ရှိနေရာမှ ရွှေဆက်မတိုးဘဲ အသာအယာပင် စောက်ပတ်အတွင်း၌ ညောင်ပေးနေလိုက်ရာ အခန်းတွင်း ပယ် အသံပျံ့စုံ ဆူညံနေလေသည်။

“ပြွတ် .. ပြွတ် .. ကျွတ် .. ကျွတ်”
“ပြွတ် .. ပြွတ် ..”
“ခနာတော့ဘူး .. ကိုအောင်”
“အင်း .. ပြွတ် .. မနာ .. ပြွတ် .. ရင် .. ပြီး .. ပြွတ် .. ဧ”
“ပြွတ် .. ကိုအောင် ဝတ်ရည်ကို ပစ်သွားရဘူး နော် ..”
“အင်းပါ .. အချစ်ကလေးရယ် ..”
“ပြွတ် .. နတ် ..”

“ဟာ .. နာတယ် .. နာတယ် .. အခန်းမှာ နာပဲ .. အတင့်”

သူရအောင်မှာ ဆောင့်နေရင်း စိတ်ပါလက်ပါ နှင့် အံ့သုတ်ကိုတော့ အားတုန်ဆောင်လိုက်ရာ ဝတ်ရည်၏ ငိုသံ ပြင်းစွာကျင်သံလေးကြောင့် အနည်းငယ်တော့ လန့်သွား၏။ ပြီးမှ ဝတ်ရည်၏ အပျိုမှေးပေါက်သွာတာ ဖြစ်ပည်ဟု တွက်ဆရ၏။ ထို့ကြောင့် သူရအောင်လည်း သူ၏လီးကို အသာပင် တစ်ဝက်ခန့် ဆွဲထုတ်ပြီး ပြည်းညင်းစွာ ညောင် ပေးလိုက်၏။

“ခနက .. အခန်းနာတယ် ကိုအောင်”
“ခကလေးပါ ဝတ်ရည်နဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”
သူရအောင်မှာ ဝတ်ရည်အားမြေသိပ်မှုပေးရင်း သူ၏လီးကိုလည်း ပုံမှန်ဖြစ်လာအောင် အဝင်အထွက်ကို ဝရု ဝေ့စိတ်ပြုလုပ်ပေးလိုက်၏။ ၅ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဝတ် ရည်မှာ သူရအောင် တစ်ချက်သွင်းလိုက်တိုင်း ချက်တောင် လေးများ မှေးစင်းလာပြီး .. အင်း ဟင်း ဟင်း တု လည်း နှုတ်နားမှ အသံထွက်လာ၏။ သူရအောင် အဖို့ ဝတ်ရည် ၏ ဝန်းဦးစူးသူတစ်ဦးမှာ ဝတ်ရည်အဖို့တော့ လောကစည်း မိမိတွေပေးနေသူတု ဆင်ခြင်မိသည်။
“ပြွတ် ..”
“အား .. ဟား”

“မြတ် . . . မြတ် . . . အခု . . .”

မြတ် . . . မြတ် . . . ခုတ်”

“အ . . . ဘာ . . . လား . . .”

သူရအောင်ကလည်း ဝတ်ရည်အား စည်းချက်ညီညီ ဆောင်ပေးနေရင်း စာသာပင် အနားထိ လိုးသွင်းလိုက်ရာ ခုနက အဖို့မှောနေရာအား ကျော်လွန်ပြီး သားတိမ်ထိပင် ရောက်သွားသည်ထင်သည်။ သို့ပေမယ့် ဝတ်ရည်မှာ ဒီတစ်ခါ မနာကျင်တော့ သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲမှ လီးတန်ကြီးအား စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားများဖြင့် ညှစ်ထားမိ၏။ ဝတ်ရည်က ထိုသို့ညှစ်လိုက်အောင်ကြောင့် သူရအောင်လီးတန်ကြီးသည် စွမ်းအားတွေရလာသည့်အခါမှာ စွတ်ပင်ပြန်ထုတ်ကာ စွတ်ပင် ပြန်ပြီးတော့ ဝင်သွား၏။

“မြတ် . . . ခုတ် . . . အခု . . .”

“မြတ် . . . မြတ် . . . မြတ်”

ဒီတစ်ခါတော့ သူရအောင်မှာ ဝတ်ရည်အပေါ်ကိုယ် ရင်းမှောက်ထပ်လိုက်ပြီး ပုခုံးအောက်သို့ လက်လျှိုကိုင်ကာ အားရမ်းရ ခပ်မြန်မြန်လိုးတော့သည်။ ဝတ်ရည်က သူရအောင်၏ ပုခုံးနှင့်ကျောမြင်ကြီးအား ကျစ်ကျစ်ပါစောင်ဖက်ထားရင်း သုတ်ရေများထုတ်လွှတ်လိုက်ရာ . . . သူရအောင်မှာ အဝင်အထွက်ပို မြန်လာသောကြောင့် အခက် ၂၀ ခန့် မနားတမ်း ဆောင်လိုးတော့၏။ ဝတ်ရည်၏ နို့ဘုံ

အားများလာသည်။ သူရအောင်၏ ရင်ထုတ်ချယ်ကြီးနှင့် ပီအက်ကြီးတို့ အထက်အောက် သွပ်စွမ်းလိုက်တိုင်း ကပ်လျက် ဝင်လာသည်။

“မြတ် . . . မြတ် . . . မြတ်”

“ကောင်းတယ် ကိုအောင်ရယ် ဆောင့်၊ ဝတ်ရည်အခု အခုမှ ခိုက်ပေါ့ဘူးဟယ် . . .”

“မြတ် . . . မြတ် . . . မြတ်”

သူရအောင်မှာ ဝတ်ရည်၏ အားပေးမှုကြောင့် မရပ်အောင် လိုးရင်း ခက်ကြာသောအခါ သုတ်ရေများ ဖလအောင် ထုတ်လွှတ်လိုက်ရာ ဝတ်ရည်စောက်ပတ်ထဲတွင် ပူနွေးသွားပြီး သူရအောင်၏ နှုတ်ခမ်းအား နှမ်းလိုက်မိတော့ ဆောင့်သည်။

xxxxx

“ဟိ . . . ဟိ . . . ဟိ . . .”

သူရအောင်ကားကို ခေမာမော်တို့တို့ခိခေရှာသို့ ငြိန်ခပ်ရမ်း ဟွန်းတီးလိုက်ရာ သင်းလဲရည်နှင့် မအေးမော်မှာ အသင့်ပင် လက်ထဲတွင် ဖိုင်တွဲများနှင့် ကျောပိုးတိတ်အေးထဲတွင် အဝတ်အစားတွေ ထည့်ထားပုံရကာ ကမန်းကမန်း ခြိတ်ခါးပွင့်ပေး၏။

“နည်းနည်းစောသေးတယ် လက်ဖက်ရည် ထောက်ဖို့လား”

အေးမော်က မြတ်ခါးကိုသော့ပြန်ခတ်ရင်းနောက်
လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးသည်။

“ဟေ့ကောင် . သိန်းဇော် မင်းသောက်တဲ့မလား”

“မသောက်တာ့ဘူးဗျာ ထောက်ကြန့်ရောက်
သောက်ရအောင်”

သူရအောင်က ခေါင်းခန်းထဲမှ သိန်းဇော်ကို ဝေး
တော့ သိန်းဇော်က ဆေးလိပ်ကို အားရပါးရ ရှိတ်ရှင်းပြေ
သည်။ ခေါင်းခန်းထဲတွင် မီးကရက်မီးခိုးတွေ ပြည့်သွား၏။

“မသောက်တာ့ဘူး အေးမော် ထောက်ကြန့် . . .

ရောက်မှပဲ သောက်ရအောင် လာလာ . ကားပေါ်တက်
ဟေ့ကောင် ဒီဘက်တို့”

သူရအောင်က မအေးမော်တို့အားပြောရင်း တစ်
ဆက်တည်းပါ သိန်းဇော်အား သူ့ဘက်တိုးခိုင်းရသည်။ သိန်း
ဇော်က စီးကရက်ကို မီးငြိမ်းရင်း အပြင်ဘက်လှည့်ပစ်လိုက်
ပြီးမှ သူ့ဘက်တိုးလာသည်။ သင်းလဲ့ရည်နှင့် မအေးမော်က
ရွှေ့မှပတ်ပြီး ခေါင်းခန်းထဲ ဝင်ထိုင်၏။ သင်းလဲ့ရည်က အေး
ဆုံးက ပြတမ်းပေါက်နားထိုင်၍ မအေးမော်က အတွင်း၌
ထိုင်သည်။ သူတို့ဝင်ဝင်လာချင်းပင် ခေါင်းခန်း အတွင်း၌
မူးပျံ့သော ရနံ့များက ကြိုင်သွားတော့၏။

“ထောင်ရာတွေ လောက်လောက်ငှာယူခဲ့တယ်နော်”

မအေးမော်အား သူရအောင်က လှမ်းတော့ ကြည့်

... ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ သူရ
... ကားကို ကော်နီးပြီး မထွက်သေးဘဲ သင်းလဲ့ရည်
... လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်နေရသော ဘေးတိုက်
... သင်းလဲ့ရည်မှာ မျက်ခိုးလေးများမို့ အစိန်
... အိမ်ရေဝထားဟန်တူသည်။ နှုတ်ခမ်းကို အနီ
... ပူးပူးရွရွနှင့် စုပ်နမ်းချင်ရောကောင်းလှ
... ကုန်ကုန် ယူနီဖောင်းအောက်မှ ချွန်ထွက်
... ကောက်မှ စကပ်တိုတို့မှာ မဒေ့ကလိုပင် ငွေခေါင်း
... ဖူးသောနိုင် . . . သူရအောင်အကြည့်ကို မှုပ်
... ကို ထွက်လိုက်၏။ နံနက်ဝေလီဝေလင်းဖြစ်၍
... အဆင်ပြေသည်။ လူသိပ်မရှိ လမ်းရှင်း၍
... ကောင်းသည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် ထောက်ကြန့်ကို
... ထောက်ကြန့်ရောက်သောအခါ ဆိုင်များသို့
... တွင်းတွေချွေးသည်။ စာရင်းရှင်းသည်။ ဆိုင်တွေက
... တစ်ကြောင်း ယူနေကျဖြစ်၍လည်းကောင်း
... တစ်ခေါက်လာမှ ငွေကရသည်။ အခုငွေရှင်းပေး
... အရင်တစ်ခေါက်အတွက်ဖြစ်၏။ ပဲခူးမရောက်ခင်
... သူရအောင်နှင့် သင်းလဲ့ရည်မှာ အဖွဲ့ကျသွားသလို
... နှင့် သိန်းဇော်မှာလည်း အဖွဲ့ကျသွား၏။
... လမ်းတစ်ဝက် အပေါ်အပါးသွားပြီးသောအခါ၌
... သင်းလဲ့ရည်က အတွင်း သိန်းဇော်နေရာ၌ လာထိုင်၍ သိန်း

ခေတ်က သင်းလဲ့ရည်နေရာက ထိုင်သည်။ လမ်းတွင် သင်းလဲ့
ရည်က သူ့ရအောင်အား ..။

"ကိုသူရ အသက်က ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"
ဟုမေးရာ သူ့ရအောင် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး ..
"ဘာလုပ်လို့လဲ .."

"ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ကျွန်မ အသက်ပြောပြ ထား
တော့ ကိုသူရအသက်သည် သိချင်တာပေါ့ "

"ကျွန်တော်က ၂၅ နှစ်ရှိပြီ .."

"ဟာ .. ဒါဆို ကျွန်မထက် ၃ နှစ်တောင်ကြီး
တာပေါ့ .."

"အသက်တင်မ က လာက်ဘူး .."

သူ့ရအောင်က ရန်ကုန်မြေမှ တနည်းငယ်ကမ်း
ကွာလာ၍ ဇာတိကပြုချင်လသည်။ သင်းလဲ့ရည်မှာ သူ့ရ
အောင် စကားကြောင့်မျက်နှာမှာ ပန်းနုရောင်ပြေးသွားပြီး

"တွန်း ကိုသူရနော် ဒီကသူ့ကို နို့မယ်ထင်တာ အ
ရမ်းညစ်ပတ်တာပဲ .."

"ဟာညစ်ပတ်လို့လဲ .. အသက်တင်မကတော့ ဝါ
လည်းကြီးတယ်လို့ ပြောမလို့ပါ"

"သွား .. စကားတတ်တယ်"

သင်းလဲ့ရည်က သဘောကျစွာ ပြုံးကာနှင့် သူ့ရ
အောင်အားလက်သီးဆုပ်လေးဖြင့် လှမ်းထု၏။ သူ့ရအောင်တို့

... နှစ်လောက်နှင့် ခေတ်ခေတ်တို့ထဲမှလည်း ရယ်သံ များ
... ကိုသူရအောင်ထွက်တာနှင့်မတူ ပျော်ပွဲ
... ကိုသူရအောင်နှင့် တူနေ၏။

"သင်းလဲ့ရည်ဆိုတဲ့ နာမည်ကြီးက ခေါ်ရတာ ချစ်
... သင်းလဲ့ရည်ခေါ်ဝါလား ကိုသူရ
... ချစ်တော့ သင်းလဲ့က မကြိုက်ဘူးလား"

"ဟန်အင်း .. မကြိုက်ဘူး"

"ခဲခဲဆို အတိုပဲ ကြိုက်တာပေါ့ .."

"ကိုသူရကြီးနော် - ပြောလေကလေးပဲ .."

သူ့ရအောင်နှင့် သင်းလဲ့ရည်တို့မှာ ထိုသို့ကြည်နူး
... ကိုသူရအောင်နှင့် လမ်းတစ်လျှောက် ထွေရာလေးဝါးပြောရင်း
... ရောက်လာ၏။ အရောင်းကိစ္စ၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ ပြီး

... နေလည် နွန်းတိမ်းချိန်ရောက်သွား၏။ တည်းခို
... Hotel တစ်ခုတွင် ၂ ယောက်အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းယူပြီး
... နေလည်စာ စားနိုင်သည်။ ထုံမံအတိုင်း ကုမ္ပဏီ

... သွားသည့်အခါ သူ့ရအောင်တို့အဖို့ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး
... နေလည်ခင်းကိုယ်အခန်းအသီးသီး၌
... တစ်ခန်းတစ်ခန်းအိပ်ရန်ပြင်ကြရသည်။ ခန်းပန်းလာသည်

... သူ့ရအောင်နှင့် သိန်းခေတ်မှာ ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့်
... တစ်ဖက်ခန်းမှ မေး

မော်ကလာဒါမှ နိုးတော့သည် .. မအေးမော် က ..

“သူရရေ .. မင်းတို့ လိပ်ပြာကန်တက် လိုက်ခဲ့တော့ အစ်မအသိဆီ သွားနှင့်မယ် .. သင်းလဲ့ပါခေါ်ခဲ့တော့နော်”

ဟုပြောရင်း အရင်ထွက်သွားနှင့်၏။ သူရအောင် နှင့်သိန်းမော်လည်း ရေအကြမ်းချိုးပြီး ပြင်ဆောင်ရ၏။ ထိုအခါ တစ်ဖက်ခန်း ရေချိုးသံကြားရ၏။ သင်းလဲ့ရည် ဧရချိုးစရာ တုန်းဖြစ်သည်။ ချိုးပြီးလောက်သည်အထိ သူရအောင်တို့ စောင့်ပြီးမှ သိန်းမော်ကစိတ်မချည်ဟန်ဖြင့် ..

“ကျွန်တော်သွားနှင့်မယ်ဗျာ အောက်ထပ်မှာ မအေး လိပ်ဝယ်ရင်း စောင့်နေမယ် ခင်ဗျားစောင့်ခေါ်ခဲ့တော့”

ဟုပြောကာ လစ်သွားပြန်သည်။ သိန်းမော်အဖို့ စိတ် မချည်ချင်စရာ .. သူ့ မအေးမော်ကြီးက သွားနှင့်နေသည့် ခိုလား။ သူရအောင်လည်း မိမိတို့အခန်းထဲမှ ထွက်ကာ ဖက်အခန်းတံခါးရှေ့တွင် သိပ်ပြီး တံခါးခေါက်ရန် ပြင်လိုက် ၏။ လှိုသော် တံခါးမှာ ခပ်တတဖြစ်နေ၍ မခေါက်တော့ဘဲ အသာတုန်းပြီး ဝင်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်အိပ် ဖိမေ့ရာ ကုတင်ကြီးတေးမှ မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် တံခါးအား ကျောပေး ထားလျက် အလှပြင်နေသော သင်းလဲ့ရည်အား တွေ့ရ၏။ သို့သော် သူရအောင်မှာ ထင်မှတ်ထားသော မြင်ကွင်း ကြောင့် တစ်မျှ မှင်တက်မိသွား၏။ သင်းလဲ့ရည်ကား ဘရာ

... အောက်ခံဘောင်းဘီလေးသာ ဝတ် ... သွားနှင့်သော တင်နှင့် သေးကျဉ်သောခါးလေး ... နားခါးရ ခွေးခွင့်ရနေ၏။ ကျောပြင်တွင်ကား ရေ ... ခေါ်ခေါ်ခေါ်ခေါ် ... ရေခက်ရေပေါက်အချို့ပင် မပြော ... ဘောက်ခံဘောင်းဘီ၏ မျှော့ကြိုး၊ အနားသက် ... သင်းလဲ့ရည်၏ တင်ပိုးထဲထိနှစ်ဝင်နေပြီး ထိုင် ... တစ်ဆင့် ဖက်သားများမှာ အပြင်ဘက်လှည့်ထွက် ... သင်းလဲ့ရည်ကား သူ့အားမြင်ဟန်မတူ ဝင် ... ခုန်နှင့်တံခါးက တည့်တည့်ကျမနေတာ ကြောင့် ...

“သင်း .. လဲ့ ..”

သူရအောင် ခပ်တိုးတိုးဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ သင်း ... ကြည့်ကြည့်၏။ ဘုံကြည့်သွားဟန်လည်း ပေါ်သည်။ ... ထက်ရပ်ဖြင့် ..

“ဟယ် .. ကိုသူရ .. ကမ်းခေါက်လိုက်တာတော့ ..”

ဟုပြောရင်း ကုတင်ပေါ်မှ မျက်နှာသုတ် ဝုခါ အား ... လှမ်းလှမ်းလှမ်းလှမ်း သူမခန္ဓာကိုယ်တွင် ရစ်ဝတ် ... သူရအောင်မှာ ထိုစဉ် ခဏ အနိုက်အတန်လေးအ ... သင်းလဲ့ရည်၏ခန္ဓာကိုယ် .. လှလှလေးအား လျှပ်

ပြက်သလို မြင်လိုက်ရခိုက် ဝတ်ရည်နှင့်တုန်းကလို နှားသိုး
ကြီးမြတ် စိတ်တွေ ပြန်ဝင်လာ၏။

"ဝထမ ခေါက်ခလိုဘဲ . ဝါပေမေ့ ခေါက်မယ်
ပြင်တုန်း ထံခါးက ခေ့ရုံပဲစေ့ထားလို့ တွန်းဝင်လာတာ"

"အယ် . . မအေးမော်ကြီးက သေချာဝိတ်သွား
ပါလို့ မှာထားရက်ထားနဲ့ . ."

"ဘာလဲ . . သင်းလဲ့က ကျွန်တော်ကို . . ညှင်း
ညှင်း . . ညှင်း . ."

သူရအောင်ကသင်းလဲ့ ရည်ပြောသော ပုံစံအား
သဘောကျစွာနှင့် ရယ်လိုက်၏။

"ဘာ ကျွန်တော်ကိုလည်း . . ဟင်း လူကြီးနော်
မသိရင်ခက်မယ်"

သင်းလဲ့ရည်မှာ သူရအောင်မည်သို့သော မြေလှမ်း
မျိုးလှမ်းမည်ကို စိတ်ထဲကကြိုသိနေသော်လည်း အလိုလို စိတ်
ကကြည်နူးနေမိ၏။ သူရအောင်ကား သင်းလဲ့ရည်ဆီသို့ တစ်
လှမ်းချင်းလှမ်းလာကာ သင်းလဲ့ရည်ခန္ဓာကိုယ်အား ပွေ့ပက်
လိုက်သည်။

"ဦး . . ကိုသူရကြီးနော် . . ဘာလုပ်တာလဲ"

သင်းလဲ့ရည်က ပါးစပ်ကသာ ပြောနေသည့် လူကစု
မရွန်းပေ။ လက်နှစ်ဖက်ကသာ သူရအောင်လက်များကို

ကန်တိုက်၍ ခန္ဓာကိုယ်ရှိ မျက်နှာသုတ်ပဝါမှာ အထိန်း
မရှိဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံကုသွားလေသည်။ ထိုအခါ
သင်းလဲ့ရည်၏ နို့တိုအစ်အစ်လေးများကို သာရာစီသာလောက
ရှည်ထင်ထင်နိုးချစ်ထား၍ အပြင်သို့ ရုန်းထွက်နေလေသည်။
သင်းလဲ့ရည်က သူရအောင်ကိုလက်မြှင့်ကာ၍ မေ့မော့ဘဲ
ပူပင် ခေ့နံ့နှစ်ခိုင်ရှေ့တွင် လက်မြှင့်ယှက်၍ ကာလုံကံ
မင်း နို့တိုလေးများ ကွယ်သွား၍ သူရအောင်က ခံစားလိုသို့
မကြည်မြောင်းလိုက်ရာ မြူပွေးသော ပေါင်ထန်ကြီးများက
သူ့မှာ သွယ်ဝင်းသွား၍ စောက်ပုတ်မညှိမညှိပေးသော်
သင်းလဲ့ရည်၏ ဘောင်းဘီ အမြူအောက်မှ ဆိပ်ခါးပါး မြစ်ရည်
ပျက်စီးစွာကြီးက တော်ခနဲမြင်သွားလေသည်။ သူရအောင်
မင်းမြစ်သွားသော လီးထန်ကြီးအား ကိုယ်တိုင် အလယ်
အောက်မှကိုင်၍ သူ၏အတွင်းမှ ဘောင်းဘီကိုအောက်သို့
ချော့ရသည်။ ငြီးလျှင် လီးစစ်ထိပ်နှင့် သင်းလဲ့ရည်၏ စောက်
ပုတ် မညှိမညှိလေး၏ အဝရွှံ့မည်ထစ်နာဆီသို့ ဖက်
အောက် ပွတ်ဆွဲလိုက်သည်။

"ဘ . . ကိုသူရ လုပ်မှာဆိုရင်လည်း လုပ်ပါ .
ထိုမှာ မအေးမော်တို့ စောင့်နေလိမ့်မယ်"

သင်းလဲ့ရည်၏ စိတ်တွေ့ရေတော့ အပျိုစစ်စစ်
မအေးမော်ထံ လီး၏ အရသာကို ကောင်းကောင်းခံစားဖူး သော

သင်းလှဲရည်အဖို့ ဟန်ဆောင်နေခြင်းတော့ ပြစ်ချင်တာ
 ပြောလိုက်သည်။ သူရဲအောင်မှာ သင်းလှဲရည်၏ နှင့်ပြု
 ရာများ၍ သင်းလှဲရည်၏ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖြုတ်ခနဲ ငုံ့
 လိုက်၏။ သင်းလှဲရည်ကလည်း ကျင်လည်စွာပင် ပြစ်
 ဖြစ်ပုံနင်း၏။ ထိုသို့ စုပ်နမ်းနေရင်းနှင့်ပင် သူရဲအောင်က
 လီးထိပ်ကို သင်းလှဲရည်၏ ဇောက်ပုတ် အထက်အောက်
 လျှော့တိုက်ပြီး ပွတ်ပေးရာ သင်းလှဲရည်၏ ဇောက်ပုတ်
 ထဲမှ ဘဏ္ဍာ၏ နေ့ခင်း အရည်ကြည်လေးများ ထွက်လာ
 တော့သိတိပါလေးမှာ နှိုးစွတ်သွားတော့၏။ သူရဲအောင်
 မိမိလုပ်ငန်းစလို့ပြီမုန်းသိသော်လည်း မလုပ်သေး... သူ
 တင်းကိုးကျိတ်ပစ်၍ သင်းလှဲရည်၏ ဘရာဇီယာသိုင်း
 လေးအားဖြုတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်နှိုးစွတ်ပေါ်မှ ခွာချလို
 ၏။ ခံချင်သီးရောင်ရှိသော နှိုသီးခေါင်းလေးများနှင့် နှိုး
 တင်းတင်းရင်းရင်းနှစ်လုံးမှာ ရှုတ်ခြည်းပင် အားရစရာ ထွက်
 ပေါ်လာ၏။ သူရဲအောင်က ထိုနှိုးစွတ်လေးနှစ်လုံးအား
 ဘယ်ညာ လက်နှစ်ဘက်နှင့် တစ်လုံးစီအောက်မှပင်ကိုင်
 ညှစ်လိုက်သည်။

“မြည်းမြည်းကိုဝ် .. ကွယ် .. နာတယ်”
 “အဲ .. ဒါ ဆို နှိုးစွတ်ပေါ်ပေါ် ..”
 “ဟင်္ဂါး .. မှီနှိုးတော့ကွယ် လုပ်တော့”

“ဟဟဟ .. နှိုးစွတ်ပေါ်”

သင်းလှဲရည်မှာ ခံချင်နေပြီဖြစ်သော်လည်း သူရဲ
 အောင်က နှိုးစွတ်ပေါ်ပေါ်ဟု ပြော၍ နည်းနည်းလေးတော့
 တင်းတင်းတောင်ဖြစ်သွားသည်။ ပြောလိုမှ မဆုံးခင် သူရဲ
 အောင်က သင်းလှဲရည်၏ နှိုးစွတ်လေးများကို ထပ်မံပင့်ကိုင်
 နှိုးစွတ်ပြီး သူ၏ လျှာများလေးဖြင့် နှိုးစွတ်အောက်ခြေမှတစ်
 ချက် နှိုးစွတ်ပေါ်ပေါ်လေးများရှိရာသို့ ခေ့ပိုက်ပြီး ယက်လိုက်ရာ
 သင်းလှဲရည်၏ ခြေတင်ကောင်ကဲ့သို့ အထိအတွေ့ကြောင့်
 သင်းလှဲရည်၏ နှိုးစွတ်ပေါ်ပေါ်လေးများမှာ မာတောင့်လာ၏။

“ထပ် .. ပလပ် .. ပြုတ်”

သူရဲအောင်၏ နှိုးစွတ်က တပြစ်ပြင်နှင့်ပေါ်လာ
 တော့ သောက်သွားလိုက်နှင့်ဖြစ်နေသလို သင်းလှဲရည်လည်း
 နှိုးစွတ်ပေါ်ပေါ်တွေ ချစ်ကက်နေပြီဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းမှလည်း
 သင်းလှဲရည်နှင့်ညည်းညူရင်း ခေါင်းကလေးကို မော့ကာ
 နှိုးစွတ်နေသော သူရဲအောင်ခေါင်းအားလက်ဖြင့် ပွတ်
 ခြင်းပေးနေမိသည်။

“လုပ် ပါ တော့ ကိုသူရဲရယ် .. အတင့်”

“ပြုတ် .. ပလပ် .. အင် .. ပါ .. ပြီးပါပြီ”

သင်းလှဲရည်က ကုတင်ပေါ်သွားရအောင် ”

သူရအောင်မှ ပြောပြောဆိုဆို နို့စို့ခြင်းကိုရပ်
သင်းလဲ့၏ ပြုပြုဖွေဖွေ ရေဆေးငါးကဲ့သို့သော ခန္ဓာကိုယ်
အား ပြောဆိုလိုက်၏။

“အိုး .. ဇွတ် ပဲ ကွာ”

သင်းလဲ့မှာ သဘောကျစွာနှင့် သူရအောင်၏ လည်
ပင်းအား ဟီးလေးခိုလိုက်သည်။ နို့သီးလေးများမှာ သူ
အောင်၏ ဟံ့ထွေးတို့ဖြင့် ခိုလက်တောက်ပြောင်နေကာ
ကုတင်ဆီသို့သွားရာသည့် ခြေတစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းခန့်စဉ်တွင်
တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ငုံ့ခဲချင်စရာကောင်းလှ၏။ ထို့ပြင်
အတွင်းခံထောင်းဘိအောက်မှ စောက်ဖုတ် မည်းမည်းလေး
မှာလည်းလိုးချင်စရာကောင်းလှသည်။

“ကဲ .. ဘောင်းဘီချွတ်”

သူရအောင်ကသင်းလဲ့အား ကုတင်ပေါ်သို့ချအပြီ
တွင် ပြောလိုက်ခြင်းပင်။ သင်းလဲ့မှာ ပက်လက်လှန်လျက်
အနေအထားအတိုင်းပင် ဖင်ကလေးမြှောက်လျက် ဘောင်း
ဘီကို ဝေါင်ရင်းထိ ချွတ်လိုက်၏။ သို့သော် ဖင်မြှောက်
အားရာသည်မှာ ပြန်မချသေး၍ စောက်ဖုတ်လေးမှာပိုပြီး နို့
မောက်နေကာ စောက်ချည် တဝင်းဝင်းနှင့် အားရစရာ
ကောင်းလှ၏။ သူရအောင်မှာ ထိုသို့သော ပုံစံအားကြည့်
ရှောင်းကောင်းနှင့် အသေအချာပင်ကြည့်နေတော့၏။

“ဇွတ် .. ဘာလို့သေချာကြည့်နေတာလဲ”

သင်းလဲ့ ဘောင်းဘီချွတ်ပြီးသွားသည်အထိ ကြည့်
နေ၍ သင်းလဲ့မှာ ချွတ်စိတ်နှင်လှမ်းပြောလိုက်ရာ ..
သူရအောင်မှ ..

“ဘာလို့ ချွတ်နေတာလဲ သင်းလဲ့ရ မဟတို့လည်း
အိပ်စားပါဦး”

“အို .. လုပ်တာတလုပ်တာပဲ ကိုယ့်စောက်ဖုတ်
ကြည့်တာတွေမှာ ချွတ်တာပေါ့ .. ကဲ လုပ်တော့
အိပ်စက်ဖို့မှာ စေားမော်တို့ စောင့်နေလိမ့်မယ်”

“ကဲ .. လာပြီဗျား ..”

သူရအောင်ပြောပြောဆိုဆို ကုတင်ပေါ်၌ ဝက်
အိတ်လှမ်းနေသော သင်းလဲ့ပေါ်သို့ ထက်စွဲကာ သင်းလဲ့၏
အိတ်အောက်ကို တရှာခမ်းပြီး သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်ကြွ
ရမ်းစားပြီးနောက် ခါးနည်းနည်းကြွဟုပြောကာ သင်းလဲ့၏
အောက်သို့ ခေါင်းအုံတစ်လုံးထိုးသွင်းလိုက်ရာ သင်းလဲ့
မျှင်ထဲ စောက်ဖုတ်ကလေးမှာ ခုနက ပုံစံအတိုင်းပင် လိုး
ကောင်းပုံစံဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ၏ ဗဟုသုတ သော
အိတ်အောက် သယ်လက်ဖြင့် ထိပ်ဖျားမှကိုင်၍ စောက်ဖုတ်
အောက်တော်လိုက်ရာ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ အင်္ဂါနှစ်ခုထိတွေ့
ပူးသင်ချိန်လည်းဖြစ်၍ နှစ်ယောက်လုံး၏ အကြောတွေ

တဖုန်းဖုန်းတကုန်ကြ၏။

“မြတ် .. မြတ်”

“ဟာ .. ဟာ”

သူရအောင်ကပင်တေ့ထားရုံရှိသေး သင်းလဲ့မှ အ
မလိုကားမရဖြစ်ကာ အောက်မှပင်ဆောင်လိုက်၍ သူ
အောင် လီးကြီးမှာ စောက်ပုတ်အတွင်းသားဖူးအား ပွတ်ခ
၍ .. အင်္ဂလိပ် တစ်ဝက်ခန့်ဝင်သွားလေသည်။ သင်း
မှာလည်း ယခုဆန္ဒပြည့်စသွားကာ ထိုအတိုင်းပင် ခပ်ထာ
လိုက်၏။ ထိုအခါ သူရအောင်က ဆက်ပြီး ထိုးသွင်းလို
သည်။ လီးကြီးကား ၃ ပုံ ၂ ပုံခန့်ဝင်ရောက်သွားပြီး သင်း
က သူမ၏ ဖောက်ပတ် နှုတ်ခမ်းသားများဖြင့် ဆွဲပမ်းညှ
ထားလိုက်၏။

“မြတ် .. မြတ် .. အ .. အ”

“မြတ် .. မြတ် .. အား .. နိုး ..”

“မြတ် .. မြတ် .. ကောင်းလှ .. ချည်လာ
သင်းလဲ့ရယ် .. အဖေကောင်းသုချည်လာ”

သူရအောင်က သင်းလဲ့၏ ခါးကျဉ်ကျဉ်ကလေးကို
ကိုင်ပြီးအားရပါးရ ဆောင့်ဆောင့်လှီးသည်။ သင်းလဲ့ရည်က
သူရအောင် အဆောင်ကို အောက်မှ ခါးကလေးကို အလိုက်
သင့် ဖြောက်ပေးပြီး ပြန်ဆောင်၏။

“မြတ် .. မြတ် .. ခုတ်”

“အဖေ သား ကိုသူရ ပြည်းပြည်း နုနုက သားခိပ်
ခိပ် .. ကျွတ် .. ကျွတ်”

“Sorry ကွာ .. ကျွန်တော်နည်းနည်း စိတ်လော
လောပင်လဲ့ အပေါ်က ထိုင်နူးပါလား ..”

“အင်ပါ .. လောလောအဖေ နည်းနည်း လုပ်ပါ
ပုံမက ထိုင်ပေးမယ်”

သူရအောင်မှာ ညောင်ထိုးနေရင်း တန်းထန်းနှင့်
အင်ပါလဲ့ရည်၏အောက်ကိုယ်ပေါ်သို့ ကိုယ်ချင်းကပ် ရင်ချင်း
ကပ်ပြီးသင်းလဲ့ရည်၏ ပုခုံးဝေးအောက်မှာလက်ထိုး
ထိုးနှံ့ကာအားကိုင်လိုက်ပြီ။ တမြတ်မြတ်နှင့် ၃ မိနစ်
အင်ပါလဲ့ရည်လေသည်။

“ကျွန်တော် ညောင်းပြီ .. သင်းလဲ့ရာ”

“အင်ပါ .. တထ ကိုယ်တော်ရော”

သင်းလဲ့ရည်က မျက်စိစောင်းလှလှလေးထိုးကာ
သူရအောင် သင်းလဲ့၏ ကိုယ်ပေါ်မှခွာလိုက်ပြီး လီး
အောက်ပတ်ထဲမှ ဆွဲနှုတ်လိုက်ရာ လီးကြီးမှာ စောက်ရည်
ပြည့်ပြီးနှင့် နှိပ်စက်ထဲမှ ရှမ်းထွက်လာသော ကျွတ်ခပ်
အင်ပါလဲ့ရည် အားရစရာကောင်းလှသည်။ သင်းလဲ့က ကုန်း
ကုန်း သူရအောင်အား ကျတင်ပေါ်တွင် ပတ်လက်လှန်

တိမ်စေ့၏ ထိုအခါ သူရဲအောင်လီးကြီးမှာ မျက်နှာကျက်ဆီသို့ ထောင်လျက် တဆတ်ဆတ်ခါယမ်းနေလေသည်။

“အား .. ဝါ .. အကြီးကြီးပဲ”

သင်းလဲ့က လီးကြီးအား ကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့် ပြောလိုက်ခြင်းပင် .. ခုံနုက သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် မကြည့်မိ .. ယခုမကြည့်မိခြင်းပင် ..

“ကဲ .. လုပ်လေ ..”

“အင်းဝါ ..”

သင်းလဲ့ညွှန်မှာ မျက်နှာကျက်ဆီသို့ ထောင်မတ်နေသော လီးကြီးအပေါ်မှ အေးထိုင်ထိုင်လိုက်ကာ သူမ၏ လက်သွယ်သွယ်လေးဖြင့် ကိုင်လိုက်၏။ လီးကြီးမှာ ပူနွေးနေ၍ ကိုင်ရတာ အစိမ်းကောင်းလှသည်။ ငြီးလျှင် သူမ၏ အောက်မှ နှုတ်ခမ်းလေးအား သွားဖြင့်တိုက်ကာ စောက်ပတ်ပစ္စည်းစတုဂံဖြင့် ထိုင်ချလိုက်၏။

“မြစ် .. အား .. ဟား .. နှိုး ..”

“မြွတ် .. မြွတ် ..”

“ကောင်းလိုက်တာ သင်းလဲ့ရယ်”

“မြွတ် .. မြွတ် .. အား .. ဖြည်းဖြည်း ..”

သင်းလဲ့ .. ဘာလဲ ကျွန်တော့်ကို ဂရုစားချေနေတာလား” သူရဲအောင်မှာ ပြောလည်းပြော အောက်မှ တစ်

အောက်မှ အောက်မှ နှစ်ဦးစလုံး ကောင်းကောင်း အရသာ

“မြွတ် .. မြွတ် .. ဆောင့် .. ကိုသူရ ဆောင့်”

“မြွတ် .. မြွတ် ..”

သူရဲအောင်က အောက်မှနေ၍ ပင့်ပင့်ဆောင့်ပေးကာ အောက်မှ ထိုင်ထိုင်ချနေသော သင်းလဲ့မှာ အရှိန်ရ လာ၍ အောက်မှ ဆောင့်ခိုင်းခြင်းပင် အခန်းတွင်းဝယ် သူမတို့ နှစ်ဦးစလုံး၏ အပေါ်ယက်ထဲမှားဖြင့် ဆူညံနေပြီး နှစ်ဦးစလုံးလည်း ပြီးခါနီးအထွတ်အတိတ်သို့ ဆောက်လှူပေး၍ စင်သွက်သွက်ပင် လီးကြီးတော့သည်။

“မြွတ် .. မြွတ် .. အား နှိုး .. ပြီးတော့ပေါ့”

“မြွတ် .. မြွတ် ..”

“ဆောင့်ခမ်းပါ .. သင်းလဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပြီးတော့ပေါ့ ..”

သင်းလဲ့၏အောက်မှ နှုတ်ခမ်းအား အပေါ်မှ ဆောင့်ထိုင်ချနေသော သင်းလဲ့မှာ သုတ်ရေများ တရတရ သုတ်ချလိုက်ရာ သူရဲအောင်၏ လီးကြီးအရင်းတွင် အရသာရနေတော့သည်။ ဤ ခန္ဓာနှံလောက်အကြာမှာပင် သူရဲအောင်လည်း သူ၏ လီးထိပ်မှ သုတ်ရေများကို မြန်မြန် သုတ်ချကာ အောက်ခေါင်းထဲတွင် ပြည့်လျှံပြီး သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်

ပေါ်သို့သာ ပြန်စီးကျလာတော့၏။

“ချစ်ရာသေခင်းလိုက်တာ သင်းလဲ့ရာ”

“ဘာလဲ ချစ်လို့ အားမရသေးဘူးလား”

“တတ်နိုင်ရင် တစ်နေ့ကုန်ချစ်ချင်တာ”

“သွား . . ပါ”

သင်းလဲ့က မျက်စောင်းကလေး ရှိကာ ပြောရင်း လက်သီးဆုပ်လေးနှင့် သူ့ရအောင်အား ထုလိုက်ရာ သူ့အောင်က မမီးပြီး ရင်ခွင်ထဲတွင် ပွေလားလိုက်တော့၏။

သူ့ရအောင်တို့အဖွဲ့ ပဲခူးမှပြန်ရောက်ပြီးသောအခါ သိန်းဇော်နှင့်မအေးမော်တို့မှာ ယခင်ကထက်ပိုရင်းပြီး သမီးရွှန်းစားတဝသို့တိုင်ရောက်သွားသည်။ သူ့ရအောင်မှာ တော့ သင်းလဲ့ရည်နှင့် ဟက်ရည်တို့၏ သွေးသားများအား ပါးမြို့ရင်းနှင့် ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ်ကို အကြီးအကျယ် ခံစားနေရသည်။ သိန်းဇော်မှာတော့ ပဲခူးမှပြန်ရောက်ရောက် ချင်းမအေးမော်အား မခွဲနိုင်မခွာချက်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကား သူ့ရအောင်လို အတွေ့အကြုံရှိသူမဟုတ် . . . လက်ရံခေါက်မဲ မဟုတ် ထို့ကြောင့်ပဲခူးမှာ မအေးမော်အား နဖူးလေး ဝါးလေး နန်းတာကလွဲ၍ ဘာမျှ မကျွေးလှူနိုင်ခဲ့ . . . ယခုခု ကုမ္ပဏီနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ လက်မက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် သူ့ရအောင်က

... Lecture ကောင်းကောင်းပေးနေလေ၏။

“သိန်းဇော်ရာ မင်းကညွှန်လိုက်တာ ပဲခူးမှာ ဘာမှ မရှိဘူး ဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ် ငါလည်းမလုပ်ခဲ့တာပါတယ် ဒါ မှတ်ပါ သိလေးတော့ ဘာမှရပါ။ ရုခါနန်းခဲ့တယ်ကွ”

“မင်း . . . အဲဒီပါးက ဘာအရာဘုန်မှာလဲ အရသာ မောက်ပုတ်ကွ . . . မောက်ပုတ်”

“ဘာကွာ . . . မင်းကလည်း တိုးတိုးလုပ်ပါ”

သူ့ရအောင်အသံနည်းနည်းကျယ်သွား၍ သိန်းဇော် အေးမော်တို့အား ခေါင်းငဲ့ကြည့်ရင်းသတိပေး၏။

“ငါ့အဲဒီဝတ်စုံနန်းကျင်တွေ ဘာတွေဝတ်ရိုက်နေလို့ မိမိအဖေ . . . ကျွတ်”

သိန်းဇော်အမူအရာကိုကြည့်၍ သူ့ရအောင်က ဒေါက်ပြောရာ . . .

“ပစ္စတော့ခရိုက်ပါဘူးကွာ ဒါပေမယ့် ငါကြောက်တာမဟုတ်ဘူး . . .”

“ငါ . . . ချစ်ပဲ ကြောက်ရင်ခေါ်ကိုထားမနေနဲ့ ဒီလို ညနေ ဖွဲ့ဆင်းချိန်ကျရင် ငါကားသိမ်းရင် ပစ္စည်းပေါ် ပြောသော်လည်းသိမ်းရမှာ . . . အဲဒီတော့ မငါးက ကား မှတ်သားမှာ ဝင်စောင့်နေ ငါက မအေးမော်ကို ရိုထောင်

ထဲ ခလိုန်တပတ်နဲ့လွတ်လိုက်မယ် . ဝိုထောင်စောင့်ကို ငါက
အပြစ်ခေါ်ထုတ်သွားမယ် . အဲဒီမှာ မင်းလွှပ်ရှား ပေတော့
.. ဟုတ်ပြီလား”

“ဖြစ်ပါ့မလား သူရဲအောင်ရာ ..”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွ . မင်းသား ဘာမှ မကြောက်နဲ့”

“ကြောက်တော့ မကြောက်ပါဘူး”

“စေး မကြောက်ရင် ငါပြောသလိုသာလုပ် ..

တင်းတင်း .. ပြီးမှ အန္တရာယ်သားကောင်းသလိုဖြစ်နေအုံးမယ်”

“ရင်တော့ ရည်းစားနဲ့ ခုန်တယ်ကွ”

“အေးပါ ညနေကျဒီထက် ပိုခန့်ရလိမ့်မယ်”

သူရဲအောင်နှင့် သိန်းခော်မှာ ညနေရုံးဆင်းဆဲလည်
နှင့် တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်းပင် သိန်းခော်က ကားဝိုထောင်
ထဲပင်၍ သူရဲအောင်ကားနောက်ထဲတွင် ပင်စောင့်နေ၏။
သူရဲ အောင်မှာ ဝိုထောင်စောင့်ကြီးအား တစ်ပိုင်းပိုင်း ထုတ်
ပေးလိုက်ကာ .

“ရော . ဝိုက်ဆံယူပြီးသွားကပ်ရင်ကပ်လေ ကျွန်
တော်ဇောစောင့်ထားလိုက်မယ်”

ထုပြောရင်း ပထုတ်ရသည်။ ပြီးလျှင်မအေးမော်
အား ဖော်၍ ..

“မအေးမော် .. ဟိုမှာ သိန်းခော်ကြီးက ခင်ဗျား

ကယ် တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ထု ပြောရာ မအေးမော်မှ ..

“ဟက်လား .. ဘယ်မှာလဲ ..” ဟု ပြန်မေး၍

“ကားဝိုထောင်ထဲမှာ ကုမ္ပဏီကလေးတွေ မမြင်စေ

“အင်းပါ .. အင်းပါ သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်

“.. ဝိုစော်ကလည်းလေ ..”

ထု မအေးမော်နှင့်တူ၍ ရေလှော်ရင်း ကားဝိုထောင်
ထဲသွားရာ သူရဲအောင်မှာ ဝိုထောင်တံခါးအား အတွင်းမှ
ထုတ်တံပြီး အဝေးပြန်နှိုးထိရ၏။ ပြီးလျှင် ၅ မိနစ်ခန့်
အထွေထွေအားပင် တံခါးခေါ်တို့အား မြင်နိုင်မည့်
အထိ အထွေရ၏။ တွေ့ပါပြီ သိန်းခော်မှာ မအေးမော်
ထုတံခါးခွင်းထိရင်းနေပြီ .. သူ့ယုတ်ပေးထားသလို
မအေးမော်၏ နို့ဖွံ့နှံ့မှုများကို ကုမ္ပဏီယူနီဖောင်းပေါ်
ထဲမှ အောက်မှပို့ပင့်တိုင်ရင်း အခန်းမရ လှုပ်ရှားနေ
ရ၏။

“ဝိုစော်ရယ် . ကြီးလှူချည်လား .. ငွတ်ပါ ဒီ

“.. တွေ့တယ်က တတ်လာတာလဲ”

“ဟော့ပါဘူး မရာ . မကို ခုန်သွန်းလို့ တက်လာ

“..”

"အဲဒါဆို နှုတ်မလုပ်နဲ့ကွယ် မအဲဒါကို နှုတ်ပေး
ပယ်နော်... ဘေးကြာ အဲဒါကိုအပိုမပါဘဲ အဲဒါကိုတွေ
ကြော့နှိပ်ခိုက်မယ်"

"အဲဒါကြောင့် မ ကို သိပ်ချစ်ရတာလဲလား နှုတ်"

သိန်းဇော်မှာ ပြောပြောဆိုဆို မအေးမော်ပါးပြင်
အား နမ်းကာ ဂျာနယ်အားလုပ်ကိုင်၏။ အကားအစား မအေး
မော်မှာ အဲဒါကိုနှုတ်ပြီ။ သူ့အား၏။ ထိုအခါကမှ မအေးမော်
၏အန္တရာယ်အထက်ပိုင်းကို သူ့အကောင်အထည်ကြော့ရှု
သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် မအေးမော်က ဆတ်လိကိုပါ တစ်
ခါတည်းဆက်ရွတ်ပြီး အန္တရာယ်ပေါ်မှ အန္တရာယ်ရာ သမ်းလှဲ
နှင့် ပတ်ရည်တို့သာကြီးသော နှိပ်နှိပ်များကို ခပ်လှမ်း
လှမ်းမှည့်နေရသော သူ့အကောင်အထည် တံတောကိုယ် ဂရုနေ
မြဲလုပ်ကိုင်ရသည်။ သိန်းဇော်ကား မအေးမော်၏ နှိပ်နှိပ်
အန်ကြီးများအား အောက်မှလှည့်ကိုင် ဆတ်ထားကာ နှိပ်
ခေါင်းကိုစုတ္တကလေးပေါ်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို နှိပ်
ခေါင်းကို တပြိုင်တပြိုင်လုပ်၏။ ထို့နောက် လှူလေးနှင့် သူ့
အကောင်အထည်အားလုံးပင် နှိပ်ခေါင်းတစ်ခုကို ပတ်ချဲ့ပြီး
ပတ်ကောင်လုပ်လုပ်ပေး၏။

"ယားတယ် ကိုခင်နဲ့ ခွဲမှာပြန် ကောင်းကောင်းခွဲ"
မအေးမော်က သူ့နှိပ်ကိုလှူပြင် ရှိပတ်ကားအေး

သော သိန်းဇော်ကား ခေါင်းပုံကြည့်ရင်းပြောသည်။ သိန်းဇော်
ကား ဝဋ္ဋပြု ခံပြုပြီးနောက် ထို့ပြင် သူ၏ လက်တစ်ဖက်
ကလည်း မအေးမော်၏ နှုတ်ခေါင်းသာသာရှိ စကားအောက်
မှ လျှို့ဝှက် ဆောက်ဖတ်ကို လှမ်းပြီးကိုင်တာ တွေ့ရသည်။

"ဟေ့ . . . အေး . . . ကိုဇော်ရယ် အဲဒါတော့ မလုပ်
နဲ့ကွယ်"

"ဟာကွာ . . . မကလည်း ဤနေ့တစ်က ကောင်း
အောင်လုပ်ပေးတာကို"

"နှုတ်ပါလား . . . ကိုခင်ရယ် ကဲ . . . သဘော . . .
သဘော . . ."

မအေးမော်က ခွင့်ပြုလိုက်၍ သိန်းဇော်မှာ အဲဒါ
မလုပ် မအေးမော်စကားအား ခါးထိခွဲတစ်လှိုက်တာ တွေ့
ရသည်။ အတွင်းခံဘေးဒဏ် အနီးရောင်တို့သာမြင်ရပြီး
ပေါင်ဝေးဇွေးဇွေးကြီးများနှင့် ကွယ်နေ၍ မအေးမော်၏
ဆောက်ဖတ် ပုံစံကယ်လိုက်နည်းဆိုတာတော့ သူ့အကောင် အခွဲ
မှန်၍မရ . . . ။

"နောက်ခံကို ပေါင်ထိ ခုတ်ခုတ်ခွဲပေးပါလား"

သိန်းဇော်က မအေးမော်၏ ပေါင်ကြားဝဲရှိ ဆောက်
ဖတ်ကိုလက်ခံလယ်နှင့် အက်ကွဲကြော့ခေါင်းအောက်ပိုင်း ပတ်ဆွဲ
ရင်း ပြောသံက အလှုပ်အလှုပ်ပေး၏။

"အင်း . . . ဟင်း ကိုခေါ်တာထက် ချွတ်တော့ကွယ်"
 မအေးမော်မှာ ခေါင်းကိုမော့ထားရင်းမောဟထံ
 ဖြင့်ပြော၏။ သိန်းခေါင်က မအေးမော်၏လည်ပင်းလေးအား
 နှုတ်ခမ်းဖြင့် စုပ်နမ်းရင်းဖြင့် မအေးမော်၏ ဆောင်းတံ
 လေးကို ပေါင်လယ်လောက်ထိ ခွဲချလိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူက
 ကားပေါ်မှဆင်းကာ မအေးမော်၏ စပင်းထက်အား ကား
 နောက်မြို့တွင်တင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုစပင်းထက်ပေါ်
 တွင် မအေးမော်အားထိုင်စေကာ ကားဘော်ကြီးဖြင့်ပြန်
 သို့ အထွေထွေလှည့်လိုက်၏။ ထိုခါ မအေးမော်၏ အားရာ
 ရာကောင်းလှသောစောက်ဖုတ်ပုတ်ပုတ်ကြီးက သူ့ရေအောင်
 အဆွဲ ခပ်ဝါးဝါးလှမ်းဖြင့်ရလေ၏။ သိန်းခေါင်မှာ သူ့ရေအောင်
 ပြောထားသလိုပင် သူ၏ပုခေါ်အား ခေါင်းမှကျော်ချွတ်လိုက်
 ပြီး သူ၏ အတွင်းခံ ဆောင်းတံကိုပါ ချွတ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင်
 တနည်းသုတ်ကြောင့်ပြန်ပြီး နှိပ်နှိပ်ပြန်နေသော လိမ္မော်
 ကြီးအား ထိမှန်လိုက်ကာ မအေးမော်၏ စောက်ပုတ်အား
 တွင်တော့လိုက်၏။ သူ့သဘောအတိုင်းသာဆို ချက်ချင်းပင်
 စောက်ပုတ်ထဲ ထည့်သွင်းနေမိတော့မှာ လေရာ၏။ ယခု
 တော့ သူ့ရေအောင် ပြောထားသည့်အတိုင်း သူ၏ လိမ္မော်
 ထိမှန်နှင့် မအေးမော်၏ စောက်ပုတ် နှုတ်ခမ်းသားများအား
 ပုတ်သပ်ပြီး ဝိုက်ဆွဲလိုက်၏။

"အား . . . ဟား ကိုခေါ်ရယ် သွင်းမှာဖြင့် သွင်း
 လိုက်ခမ်းပါ"
 မအေးမော်မှာ ကားဘော်ကြီးဖြင့်ပြန်ပေါ်တွင် ပက်
 လက်ကလေးလှန်ကာ ခြေနှစ်ချောင်းက တွဲသွားချထား
 သည်။ နို့သီးခေါင်းလေးများအား သူမထားသော သူမ
 လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပြန်ပိချေရင်း အားမလို အားမရ ပြော
 မြင်ပင်။ သိန်းခေါင်က သူ၏လိမ္မော်အား စာရမ်းမှ ကိုင်ကာ
 မအေးမော်စောက်ပတ်ပေါ်သို့ တညတ်တညတ် ချွတ်လိုက်သည်။
 သူ့ရေအောင်လောက် ကြီးသော်လည်း သူ့ရားတွေနှင့် တန်း
 တူပြန်နေသော လိမ္မော်မှိုလီးကြီး၏ စောက်ပတ်အပေါ်
 တညတ်တညတ်ချွတ်ချက်ကြောင့် မအေးမော်၏ စောက်ပုတ်
 ကြီးမှာ နည်းနည်းပိုကြီးလာသည်ထင်ရ၏။
 "ရို့ . . ."
 "အား . . . နို့ . . ."
 သိန်းခေါင်က သူ၏လိမ္မော်ကို လိမ္မော်လေးမြစ်ရုံသာ
 စောက်ပတ်ထဲ အသာစော့သွင်းရာ မအေးမော်၏ ခေါင်း
 လေးသည် ပိုစော့လာပြီး လိမ္မော် ကစ်ချောင်းလုံး ဆက်သွင်း
 ဖြေချင်နေ၏။
 "ဆက်သွင်းလေ . . . ကိုခေါ်"
 "မ . . . နာမှာစိုးလို့ပါ . . ."

"ရတယ် . . သွင်းပါ . . ကိုဇော်ရယ် . . အဲဒီလို
တန်းလန်းကြီး မထားပါနဲ့"

ထိုအခါတွင်မတော့ အရမ်း လိုးချင်နေပြီဖြစ်သော
သိန်းဇော်မှာ သူ့ရအောင် အမှာစကားတွေကိုလည်း သတိ
မရဘဲ သူ့သိသာ လုပ်ချင်တာပဲ သိတော့သည်။ သူ့လုပ်
ချင်သည့်အတိုင်း မအေးမော်၏ ခါးသိပ်သိပ်လေးအား လက်
နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖုံးကွယ်ကာ ထိပ်ပိုင်းလေးသာ ဝင်နေသော လီး
ကို အားတုန်ဆောင့်ချလိုက်တော့၏။

"ဗြတ် . ."

"အ . . ပြေး . . ပြေး . ."

"ဗြတ် . . ဗြတ် . . ပလွတ် . ."

"ကောင်းလိုက်တာ ကိုဇော်ရယ် . ."

"ပလွတ် . ."

"ဟား . . ကွာ ကိုဇော်ကလည်း နောက်သိပ်မဆုတ်
နဲ့လေ . . ပြန်ထွက်မှာပေါ့ . ."

လီးသက် မရင့်သေးသော သိန်းဇော်မှ နောက်တစ်
မျက်လုံး၂၅ နောက်ဆုတ်ပြီး အားအယူတွင်လီးကြီးက မအေး
မော် စောက်ပတ်ထဲမှ အသံမြည်ပြီး ထွက်ကျလာခြင်းပင်
ထို့ကြောင့် မအေးမော်က မကျေမနပ်နှင့် ပြောရလျှင် ရှက်
ဒေါသသံနှင့် သိန်းဇော်အား လှမ်းဝေါက်ခြင်းပင်။ ပြောပြော

ဆိုဆိုပင် မအေးမော်မှာ ပတ်သက်လှန်နေရာမှ ထလာပြီး . .

"နေ . . နေ ကိုဇော် ရွှေနည်းနည်း တိုးဟုတ်ပြီ"
ဟုပြောရင်း သိန်းဇော်၏ လီးကြီးအား သူမဖောက်
ပတ်ဝတွင်တော့လိုက်၏။

"ကဲ . . ကိုဇော်က မ ကို ခိုလိုက် ဟုတ်ပြီလား .
ဒါဆို ကျွတ်စရာလမ်းမရှိတော့ဘူး"

ပြောရင်းနှင့် မအေးမော်က လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိန်း
ဇော် လည်ပင်းကို ခိုလိုက်ကာ အပေါ်မှ တစ်ချက်ဆောင့်
လိုက်ရာ သိန်းဇော်မှ ကမ်းကတန်းပင် မအေးမော်၏ ဖင်
သားမွေးမွေးကြီးအား ပင့်ချီထားလိုက်ရ၏။

"ဗြတ် . ."

"အ . . ကျွတ် . . ကျွတ်"

မအေးမော်၏ အပေါ်မှဆောင့်သည့် အရှိန်ကြောင့်
လီးကြီးမှာ အဆုံးထိဝင်သွားပြီး မအေးမော်၏ စောက်ပတ်
မှာလည်း ပြည့်ကျပ်သွား၏။ ထို့ပြင် မအေးမော်မှာ အပေါ်မှ
စည်းချက်ညီညီ ဆောင့်ပေးရာ မတ်တတ်ရပ်လိုးနေသော
သိန်းဇော်၏ မျက်နှာရှေ့တွင်နို့သီးခေါင်းလေးများနှင့် နို့ခွံ
ကြီးများမှာ ထက်အောက် ခါယမ်းနေ၏။

"ဗြတ် . . ဗြတ်"

"အင့် . . အင့် . ."

“မြတ် .. မြတ် ..”

‘အား .. နိုး ..’

“မြတ် .. မြတ် .. မြတ် .. မြတ် ..”

ဝါနသော သိန်းဇော်အပို့ လုပ်ရင်းလုပ်ရင်းနှင့် အား
မလိုအားမရဖြစ်လာကာ ခွက်ပင်အောက်မှပင့်ပြီး အပေါ်မှ
ထိုင်ပေးနေသော မအေးမော်အား ပြန်၍ ပြန်၍ ဆောင်ကာ
ပေးနေတော့လေသည် ...။

xxxxx

ပြီးပါပြီ